

SINDRI
5

SECRET
NOFORN

XX
XX
XX

S L O V O - S

XX

XX
XX
XX

XX

Slove 5. 5 - 51ien 1980 october - CAD PRISM p.h

XXXXXXXXXXXXXXXX P R A H A XXXXXXXXXXXXXXXX
XX

XX
XX

o b s a h :

Výbor z "Extáze"	Josef KOCOUŘEK	1
slyšte hlas /Jeremiáš/	Franz WERFEL	4
básně	Milan K u n d e r a	6
Poslední kartátka /fejeton/	Jiří W O L F	9
Lidstvo a křesťanství	Julius P u k l	12
O sebevraždách /úvaha/	Julius P U K L	14
Věci, ve kterých Bůh nemůže lhat		15
Físen mužů	Rudyard KIPLING	19
Muž nebo žena ? /studie/	WENDY COOPER	20
POJEM SLUŠNÉHO ČLOVĚKA		23
I n t r i k á n /úvaha/		24
Konkrétní poesie /studie/	Eugen GOMRINGER	25
Před rodným domem /hra/	LABICA + SATINSKÝ	26
BEAT - GENERATION	Ivan Vyhnaň	29
Dožínky v naší obci	ŠIMEK + GROSCHMAN	33
"Tanec Škingis Cohna" /recenze/		35
Centenarium /studie/		36
O původu kupce Sába /studie/		36
b á s n ě	Daniel K E Y .	37
DADA - MANIFEST	TRISTAN TZARA	42
b á s n ě	F . H . Richard	44
z Nové poesie		54
JAN SCOPUS ERIUGENA /studie/	EGON B O N D Y	55
b á s n ě	WALT WHITMAN	59
VĚDA DECHU	H A M A Č A K A R A	60
metafyzická poznámka	Dr. B. K o č í	61
HOKUSPOKUS a ABRAKADABRA	Dr. R. ILTIS ...	61
Město nám hnilo za zedy /bás./	N o s t r o m i o ...	63
.....		

Názory, obsažené v jednotlivých příspěvcích nemusí být vždy zcela totožné s názory redakce. Kritiku vyjadřete příspěvky

Z OBSAHU PŘÍSTÍHO ČÍSLA:

Vznik a vývoj džinismu /teologie/ --- Miloš REJCHRT: Noční rozhovor z června 1915 --- Prof. Malajka: K pojmu víry --- Vondruška : básně --- Vliv buddhismu na křesťanství --- RAMANÁNDA: Setkání se Šrí Ramanem Maharšim ooo FILOSOFIE SMRTI ooo Abstraktní a konkrétní smrt a XX. století ooo IVAN DIVIŠ: básně ooo PODSTATY A VÝVOJ PRAVOSLAVNÉ CÍRKVE ooo DIALOG O MASOVÉ KULTUŘE ooo Shils: Náročná, střední a brutální kultura ooo Galerie papežů ooo Reakcionář Kohn ooo Historie jazzu - JAZZ ooo Mao Ce-tung: Poesie ooo E. Lévi: Řešení filosofických problémů ooo 9. listopad - Výročí M.

Z OBSAHU MINULÉHO ČÍSLA:
 PLEŠCHÁNOV: O úloze osobnosti v dějinách XXX Petr Veliký XXX Učení Mao'ce + Lao'ce XXX RAMA KRISHNA XXX Byronova první láska XXX Joga K. WEINFURTER XXX Tristan TZARA - Manifest XXX Kruciáta za Panevropu XXX Lad. Klíma: SVORNOST XXX ODČIZENÍ MARK XXX básně XXX recenze "Akce Alyak BEHN" XXXAť žije výročí XXX Co je čs. unitářství? TETEE Max Brod a Praha XXXX Thomas Mann a Němci XXXX Zapomínáme-historie jednoho hrobu XXXX Zpověď papeže Alexandra VI. /Borgii XXXX Óda na krále času XXXX Film, který pobouřil Ameriku XXXX In the Wake XXXX

" Sentimentální slabý idealismus, který se odvrací od smutků života a slabosti duše. Právě národu, který je příliš vnímavý pro klanavé iluze svačných slov, je třeba hlasitě říci: hrdinská lež je s b a b ě l o s t . Je jen jedno hrdinství zde na zemi: poznat život a přesto jej milovat " .

F O R M I N G R O L L A B I L E

JOSEF

K O C O U R E K

 ~~~~~

Znovu. Il faut vivre.

22. listopadu jsem spálil v Rajnově skále všechny své deníky a všechno, co jsem dosud napsal.

9. prosinec - dopsal jsem Blázný. 114 stran. Nestačil jsem. Úspěch = 0. Modrá slečna = 0.

Mizérie, nic než lyrická mizérie. Nemáte se čeho chytit a dívky jsou tak sladké.

Taky jsem spálil Ženu. Svou nejlepší práci. Ještě letos ji chci napísat znovu a dnes už je noc, jáu tancovat.

Zmrzačený život. Buluža Terinku, Jitka mě neskonale láká. Chtěl bych se zastřelit. Nemám koruny na slušný browning.

Terinku, všude jsem s Tebou hrál karty, ale máš trochu křivý nohy. Mí-
 kají, k čemu se to hodí, to jsou ale prasata.....

/26. prosince 1926 /

Mlhy jak červené závoje nemocných nevěst
 čmárají po nebi tesknou, bídu s neřest
 V dutinách jedlových lesů dřevaři loupají bílý kmen
 jelani zdechlou vidinou střely já umřu samotou

Cesta jde alejí jako ředá louže nebo stín
 vzduch voní dechem opilců dívek a hnijících jeřabin

Četník jde krajem Ředého ticha
 na nahý bodák jenž trčí z hlavně jak bílá ruka
 usedá šílenský pták

V špinavé kaluži sblíží se staré děvče
 řádra se sesula jako kdysi v říjnu z ráže listy opadají
 Květan se nevrátí Bůh s řader odešel milý nečeká
 deset dní než umřu propíja v rodným kraji

Pojď dívka ze země tesknoty
 Do toho listí a blíny jak na ní květy hnijí
 hodíme těle jak bílé klenoty

/Studená Loučka 15. listopadu
 1923/

/ 12. ledna 1929 /

Je po svatební noci, slavené dvěma mladými těly na trestanecké posteli učitele Mikuláše Koukola. Už vstala, už se nepovaluje ten bílý klenot po perlách, které se na krku rozthly a napadaly do klína jako ořechy. Chodíme zavátou silnicí, líbáme se ve stínu zmrzlých jabloní a rudá věž arnoštovské trestnice stojí jako mohutné pohlaví do hvězd. Přijde dnes večer v zeleném baretu a světlém plášti, punčochy barva č. 71, sněhovky, ústa plná polibků, tělo teplé jako vana, budeme se koupat na březích dvou hvězd.

.....

Hnus. Svinstvo, na jehož vrcholu se pohlaví propadá do protoplazmy ženství. Hnusí se mi pohlaví. O B O J E ! Jen tělo, nedílné a stabilní, je krásné, tělo vyvážené nadry, rty a klínem jako kus zlata na vahách lásky.

Otřásám se hnusem, když ji slyším, jak křičí: "To musíš ven, až to to budeš cejtít!"

Umřel bych steskem.

=====

/ 28. ledna 1929 /

Odešla. Ležela naposledy nahá přes židli jako šat, byla tma, seděli jsme u rozpálených kamen, hladil jsem ji po teplých stehnech až k místu, kde se vyvaluje huňsté pohlaví, a to moje se bouří, když si vzpomínám na včerejší večer, na její oči, které jako by se třásly podivnými kouzly lásky, když jsme seděli proti sobě a líbala mne na ústa a do očí, když venku zuřila příšerná vichřice a dva ztracení hodili svá žhavá těla peklu.

V e č e r

Loď spouští kotvu do srdce utonulé
z paluby voní síra
a tisíc úplňků na hladině
krab do svých spárů svírá

Nábřežím chodí sebevrah a psi
a v krvi na dně moře kotva rezaví
a v krčmě ve stínu plachtoví
popíjí piják bláhový

Nad sivou hladinou kloní se tvář
stařena na břehu otvírá snář
měsíček zlaták houpe se na
česnech vln
naposled lodníku laskáš účes
dívký
naposled dopíjíš krvavý rum

Vždyť k půlnoci siréna zakvílí
zahoří jediná hvězda
stařena do člunu odnese snář
a zemře píseň bendža.

/ 29. května 1930 /

Výňatky pocházejí z knihy "Extáze" /chroměšských deníků Josefa Kocourka/. Mikuláš Koukol /Kocourkův pseudonym používaný v denících/ dostal do vlnu kromě nevšedního pera a mohutné imaginace také skřívené oči, životní mizerii a horké srdce spolu s tuberkulózou a nezřízenou sexualitou: od mládí ho provázela předtucha blížící smrti: nadto se narodil v kraji blousnivých náhých hor, v kraji Šlajcharů, Havlíků, Weissů. S takovým doprovodem zůstávat nemohl ani být jiný, než byl.

Svědectví deníků o jeho citovém a tvůrčím hledání není však jen dokumentem: Extáze nutno chápat jako samostatně žijící prózu.

Kocourkovo dílo je nedoplněné. Přesto byla chroměšská všechna dostupná bibliografie a připojena k deníkům, které jsou autorovým dílem nejintimnějším a zachycují i generi velké části jeho tvorby.

Autor se samozřejmě nedočkal vydání svých deníků, uskutečnilo se až 40 let po jeho smrti. A nešťastnou náhodou se stalo, že se tohoto vydání nedočkal ani prof. Miroslav Jirsa, Kocourkův nejlepší přítel a učitel, editor všech jeho publikovaných rukopisů - zahynul půl roku před vydáním Extáze. Kocourek zemřel 31. března 1932.

BIBLIOGRAFICKÝ PŘEHLED DÍLA JOSEFA KOCOUREKA :

1926	"Jensen a lilie" - nevyšlo
	"Zohřeb a kamarádi", Srdce v dlani, KN Ostrava, 1964
	"Strom v dvouzvrších", - " -
1927	"Mívka na hřbitově", Šest milostných, VČN H. Brod, 1964
	"Jáva malíři a žena s hroznem", KN Ostrava, 1964
	"Kouzelník" - nevyšlo
	"Krátká" - nevyšlo
	"Měla jsem son", nevyšlo
	"Kdysi slečna", nevyšlo
	"Obraz", Cesta, 1927, r. 9
	"Pasačka" - nevyšlo
	"Srdce" - KN Ostrava, 1964
	"Svatý a panna", Signál, r. 1
	"Zahradník", KN Ostrava, 1964
	"Zrádci", KN Ostrava, 1964
	"Zvířetník", Cesta 1928, r. 10
1928	"Červenec", Cesta 1930, r. 12
	"Eleonora", Cesta 1930, r. 12; VČN H. Brod 1964
	"Peketa", nevyšlo
	"Srdce", Průlom 1932
1929	"Klávír na skále" - VČN H. Brod, 1964
	"Žena" - Kruh, H. Králové, 1969
1931	"Kalendář, v němž se obrazejí listy" /pod názvem Měsí spláchl ohniště/ - Svět Gottwaldov 1949
1932	"Deníky" /pod náz. "Extáze" / Kruh, H. Králové, 1971
1933	"Tapadlí vylestenci 1932", ML. fronta Praha, 1961

Nedatované rukopisy: "Červené městečko", "Krkonoše", "Mírov", "Na víkend k Maria Schae", "Juke, jež prošla srdcem" /nevyšlo/, "Srdce v dlani", "Studenta loučka", "Šilperk a Bergschenke", "Tábor" /nevyšlo/, "Terinka" - VČN H. Brod 1964, "Vojevůdce", "Z konce světa" /KN Ostrava, 1964/, "Zláza cirkusu Gigant" /nevyšlo/.

Ztracené rukopisy: "Cesta", "Měsí", "Mlouhý chvil", "Exploze", "Mory", "Máma sletná", "Mníšek", "Případ Jana Grošce" /Měsí/, "Žena s pastýř", Signál r. 1

"Jsem předurčen k bláznění a k životu bezděčného. Jak jste mi určili. Nereptám, nehorouším noze, abych se rval k vítězství. Bójuju srdcem, ná-
- ná- ita na vlnen. na mi ubližuje. Jsko dívech jediným kamenem, který na-

...Co se přihodilo, že se vše tak rouhavě zvrátilo? Člověk se nechtěl spokojit s tímto stavem radostného vytržení, jež ho stavělo na roven zástupu vojska nebeského, jestliže ho to nad ně nepovyšovalo. Jedno chatrné místo jeho bytosti zůstalo otevřené tennému našeptávání, jemuž podleh. Jemu nestačilo být tím, čím byl, totiž stvořitelem. Unáhleným zásahem této pýchy porušil řád Pána a zničil svůj vlastní život,, jenž nadále ztratil vládu nad zemí a propadl smrti. Neměl tedy Hospodin zástupů překypět hněvem, že jeho vyvolené svoření využilo svobody a porušilo řád mu řád a záměr? Člověk na zemi se vzdálil od Boha. A Bůh na nebi se vzdálil od člověka. Tímto vzdálením však začal běh světa. Bylo to jako ~~skřeknutí~~, zřeknutí, bezútěšné zetrvzení. Avšak v tom nejzazším zatvrzení srdcí, v té nejkrutější pustině světa zkřehlého, nezhasla v lidech úplně myšlenka na první radost. Zapalovali oheň na svých oltářích a kladli na ně zápalné oběti. Avšak komu obětovali? Baalům na výšinách, Mardukovi a Nergalovi, Ašeře a Hathóře, Amónovi a Ptahovi, Dágónovi a Milkónovi a desetitisícům jiných. Avšak tyto modly národů, tyto ohavné špinavosti nebyly nic jiného než zněčištění lidské vzpomínky na Jediného. Neboť kde vládne modla a její pohaný klan, tam není jiné moci, než zarputilá úneva lidského ducha, jenž je příliš slab k tomu, aby pronikl k Pánu. Stále znovu přemáhala v Hospodinu slitovnost jeho nekonečný hněv. Viděl, že jsou lidé příliš slabí, aby k němu pronikli. Proto se milostivě sklonil k pokolením a zjevil se jim jako ten, kdo hledá, aby s nimi uzavřel úmluvu poslušnosti. Avšak pokolení za pokolením se mu vymylo. Tu se po schovávacím vyčkávání rozhodl zničit bezbožné, spásu odpočívající, neboť byli sami sobě ubozí a bédní, jeho slitovné vůli však bez užitku. Když potom sesíla na zemi vodstva po čtyřicet dní a nocí a proudy nechal shromažďovat, tu bylo mu líto stvoření a vzal jednoho muže a což jeho bylo a odňal jej zkáze, aby se zachráněným uzavřel první úmluvu. Avšak již synové Noemovi, ti, kteří ještě byli svědky, porušili úmluvu a pohrdali jí. Běh světa spěchal dál a příliš brzo se pokolení po potpě navlas podobalo pokolení před potopou.

A poznal pán, že nevysadí vyjmout z množství ~~paklanský~~ pokolení jedno jen proto, že v jednom otci žije ještě stopa nejzazší vzpomínky a on proto žije životem zbožnějším než všichni ostatní. Jemnější plán uvážil Věčný, aby zadržel běh světa v jeho pádu. Ze sta a sta národů, které teď obývali ze-

mi, pozvedl jednoho starého bezdětného muže, kterému daroval
 pomího syna, aby vyzkoušel jeho sílu, jeho přináležitost k
 Bohu. Abrahám však neodepřel oběť milovaného syna a obstál
 v nekonečné zkoušce. Tak veliká byla zásluha této běti, že
 postačovalo Pánu, aby na tom ^{založil} ~~vyzvil~~ celý národ a vyvolil
 jej mezi všemi národy. Ze semene Abraháмова povstal Izrael,
 aby se stal národem jenž rozuzlí běh světa, národem radosti
 Boží. Jemu byla budoucně ukládána břemena pýchy a břemena
 utrpení, jaká ještě žádný kmen lidský neunesl. Mezi mocnými
 a hrozivými národy nevlastnil nic jiného, než úroky nesoucí
 poklad Abrahámovy zásluhy a svůj jemný sluch pro hlas Adónaje.
 Národy však nenáviděly Izrael s nejtrpčí trpkostí své nená-
 visti.

Franz Werfel - Jeremiáš

/Slyšte hlas/

Kaš sou ho ušel,
 padol sou na k noham
 ako mřavy.

He su polotil na zma
 pravicu a povedal :

Kasaj sa i

Ja sou prvý

a posledný žijúci.

Evangelio sv. Ján 1, 17

Bohy Ježiš je alba bŕši, a pospichaji k vyšvini kve no-
 vinaš. Vyšleni Ježiš jsou vyšleni nepravš, spušteni a so-
 třeni jest na zastách Ježiš. /Přisl.1,14:2,3,15/

I A A I A 2 30,7.

M E , T Y N E V I Š

Ne, ty nevíš, jak jsem po tobě toužila.
Klátili na mne, Golá rodina.
Všude jsem novinařka, co málo povidá.
Můj synáček se mne pořád così ptal.
Ale já vídala jen dvoře dohořela.
Všude jen dvoře pro tvůj útěk !
Dvoře a jejich právní řád !
Kamkoli jsem se obrátila,
ten řád mne všude polýkal !
Můj synáček...můj rozumbrada...
Všude jsem novinařka, co ptal...

Ne, ty nevíš, jak jsem po tobě toužila...

A pak jsem utekla a jsem teď s tebou.
Ach...kdybych jen neslyšela ten hlas...
Hlas se z dílek jako vánek
z okrajků dětských varhanek...
Jak se všech dětských maldánků
nejmenší maldánků...
Už třetí noc novín, co je spánek.
Slyším ten hlas, ten pláč, ten vánek
z okrajků dětských varhanek...

Co? Tyš a co říkáš, miláčku ?

Už třetí den všude novinařka, co říkáš.

NOČNÍ MILOVÁNÍ

Na noc se sanyti brána u zahrady.
Na noc se duše zaklápí.
Na noc si sedmistrácha bůlestnatí plátky
hlavička obejme a spí.

Na noc si vyjdeš do polí k olšíně.
Svět bude utichlý a objeví se nám
jak velký prázdň dům, do kterého
se nastěhovat máme.

Až lehneš do trávy a až nás obejmě,
až naše snou postkoneš svou vůli
písem strážek, medravých blasků,
tehdy ten velký tichý dům,
ještě uzavře se svět,
tehdy ten velký tichý dům
se s námi bude chvět.

Ale pak až poslední blask
zhagne a čemí ve tvém nářku tělo,
uvídiš náhle nad svou hlavou
nabe tak bliscoucí, skromí a rozestlaží,
že nebude to nabe ani
jako spíš strom,
který se nisko nad nás sklání.
Svědění obaypený strom.

A tvoje obrazy, jež kolem nás se sanyhají,
to budou jen stíny tvých zaklápějících se čas.

Ustanou ve světě.

A vaneš u nás v nás.

—————

na kongo polybu
na kongo doufani
na kongo vilihi
na kongo koutani

1. Pravilnik o postopku
 2. Pravilnik o postopku
 3. Pravilnik o postopku
 4. Pravilnik o postopku
 5. Pravilnik o postopku
 6. Pravilnik o postopku
 7. Pravilnik o postopku
 8. Pravilnik o postopku
 9. Pravilnik o postopku
 10. Pravilnik o postopku
 11. Pravilnik o postopku
 12. Pravilnik o postopku
 13. Pravilnik o postopku
 14. Pravilnik o postopku
 15. Pravilnik o postopku
 16. Pravilnik o postopku
 17. Pravilnik o postopku
 18. Pravilnik o postopku
 19. Pravilnik o postopku
 20. Pravilnik o postopku
 21. Pravilnik o postopku
 22. Pravilnik o postopku
 23. Pravilnik o postopku
 24. Pravilnik o postopku
 25. Pravilnik o postopku
 26. Pravilnik o postopku
 27. Pravilnik o postopku
 28. Pravilnik o postopku
 29. Pravilnik o postopku
 30. Pravilnik o postopku
 31. Pravilnik o postopku
 32. Pravilnik o postopku
 33. Pravilnik o postopku
 34. Pravilnik o postopku
 35. Pravilnik o postopku
 36. Pravilnik o postopku
 37. Pravilnik o postopku
 38. Pravilnik o postopku
 39. Pravilnik o postopku
 40. Pravilnik o postopku
 41. Pravilnik o postopku
 42. Pravilnik o postopku
 43. Pravilnik o postopku
 44. Pravilnik o postopku
 45. Pravilnik o postopku
 46. Pravilnik o postopku
 47. Pravilnik o postopku
 48. Pravilnik o postopku
 49. Pravilnik o postopku
 50. Pravilnik o postopku
 51. Pravilnik o postopku
 52. Pravilnik o postopku
 53. Pravilnik o postopku
 54. Pravilnik o postopku
 55. Pravilnik o postopku
 56. Pravilnik o postopku
 57. Pravilnik o postopku
 58. Pravilnik o postopku
 59. Pravilnik o postopku
 60. Pravilnik o postopku
 61. Pravilnik o postopku
 62. Pravilnik o postopku
 63. Pravilnik o postopku
 64. Pravilnik o postopku
 65. Pravilnik o postopku
 66. Pravilnik o postopku
 67. Pravilnik o postopku
 68. Pravilnik o postopku
 69. Pravilnik o postopku
 70. Pravilnik o postopku
 71. Pravilnik o postopku
 72. Pravilnik o postopku
 73. Pravilnik o postopku
 74. Pravilnik o postopku
 75. Pravilnik o postopku
 76. Pravilnik o postopku
 77. Pravilnik o postopku
 78. Pravilnik o postopku
 79. Pravilnik o postopku
 80. Pravilnik o postopku
 81. Pravilnik o postopku
 82. Pravilnik o postopku
 83. Pravilnik o postopku
 84. Pravilnik o postopku
 85. Pravilnik o postopku
 86. Pravilnik o postopku
 87. Pravilnik o postopku
 88. Pravilnik o postopku
 89. Pravilnik o postopku
 90. Pravilnik o postopku
 91. Pravilnik o postopku
 92. Pravilnik o postopku
 93. Pravilnik o postopku
 94. Pravilnik o postopku
 95. Pravilnik o postopku
 96. Pravilnik o postopku
 97. Pravilnik o postopku
 98. Pravilnik o postopku
 99. Pravilnik o postopku
 100. Pravilnik o postopku

Kdo se má stát
ke počátku života
vždy ti odpoví: nikdy

Ne se jak dítě bádá potírat
všude jen v malé písčince

It is to be noted that the
the only one in the group

Která přece o strachách svých,
 postříbený hrách,
 který z nás hádý, kdo je tím šípem provlét,
 nýč občas na klasičtěš minotavě noci,
 najde o nočnový a slunně slábný proud
 střelický fluoreskující na stěsní žala
 po blázných, trávnících či oblázkových dráždách,
 ale vždy o novou a horoucnější bytost,
 o nové dítě, blázného přibuzného,
 který by do nás vstoupil, a tvrdou příhou tam zůstal,
 nikdy už neovládil se pyč a splynul s námi
 v ohnivé dýchání žití.

i vyšli, jedinečně mírově ...
 Smotla upíjí tě, polýka had stoku, ale náhle
 náhle tě nesištně a bez výpočtu objal,
 tvůj uslík, chrastění i přestýdlý tvůj stolet -
 a je ti, jak když s sílicí
 a na most suvalů třídy

sahneš sa roh domu - stojí tam jasně jara
a s očí se na lesné vlně studenta *** IVOŇ DIVIL

J I S I

W O L F

P o s l e d n í k a r t á ř k a

Hospoda U Šmíků je zastrčená krčma v budově chráněné památkovým úřadem. Navítal jsem tam jednou, opět po dlouhé době, tak trochu ze svědavosti. Řadivát se, co se tam za mě nepřítomnosti všechno změnilo. Uvítala mne známá začouzená místnost s klenutým stropem plná výparů alkoholu a štiplavého kouře. Opětovně mne nadchla atmosféra této špičkovky se zapáchajícími, nevštrannými začouzeny, kde špavek provokuje šich a dráždí žaludek.

Radivát jsem se po lokálu, kde všechny tři generace vysedávaly u svých pállistrů, tak jako před lety. U zastrčeného stolu v rohu seděli karbaníci, hazardující povětšinou o štěstí se vsazenými desetníky, někdy sice i s většími obnosy, neprosahujícími ovšem nikdy pět korun. Uprostřed místnosti se pravidelně schází již léta hlouček mladých silovníků hudby, kteří tu na celou hospodu vyžívají poslední slágy, přičemž to, co provozují, se na žádný pód nedá přirovnat ani amatérskému usnutí. Tiskají do dvou starých kytar, sňíc při tom sotva kdy jim znějí tři akordy, a svýa ševem mistrně přehlášují zvuk rozladěných španělek. Počíná, že právě v této hospodě nalézají po několika "velkých" iluzi svého vysněného světa nímnických krčm.

Po obou stranách místnosti vysedávají u svých stolů důchodci, cucající celé odpoledne své dvě piva, dělníci, kteří se sem denně vrací rovnou ze šichty, staré babičky, zanedbávající toho dne právě svých povinností chav. Sem tam se do jejich monotónního brebčání ozve výstřel sniču některé babky, když jí dědeček škádlivě - zádeby svádívě - popleská po masivním zadku. Babičky se při lechtivých narážkách culí a červenají, jako by zapomínaly, že přechod je okradl již před štvrt stoletím o obsah oplálosti, jež chichotavě blitají jak třináctiletá děvčátka. Těsto starýa návštěvnícím však dleba ponechala jen vzpomínky. Dědečkové platí rum a babkám se červenají tváře, tentokrát, místo touhou, alkoholem.

Prošel jsem kolem plných stolů a sedl si k jednomu, kde bylo volné místo. Z rohu na mne zamávala jedna známá. Zata tu babičku z mládeže. Opřel jsem její pozdrav a pokynul rukou i jejímu šedesátiletému štránákovy, který si to s ní dával již přes násic dohromady. Elka, tak se babička jmenuje, je však moc mazaná a tak na mne jen láká a loutí. On jí koupí vše, co jí vidí na očích. Povětšinou však velkého rumu.

Objednal jsem si párek s křenem a pivo. Zatím co jsem jedl, pozoroval jsem v klidu společnost kolem sebe. U kamen, jako vždy, seděla stará kartářka Měšová. Je to odjakživa její místo a to ji nezmění nikdo nasednout. Chodí sem již pěkně dlouho a sde také provozuje své prastaré řemeslo, které, jak tvrdí, zdědila po svých předcích. Sem za ní také chodí poměrně hodně lidí. Ať již jsou to diváci před svatbou nebo chlapci, kteří se samilevali, ale i starší lidé, a všichni si neschávají od Měšové za nepatrný obnos vyložit v kartách svou budoucnost. Je to vlastně taková jindřichohradecká kuriozita a všichni ti, kdo Měšovou navštěvují, ji vlastně udrží. Personál hospody je voelku rád, neboť kartářka mu svou popularitou láká nové lidi. Jednou jsem měl možnost vidět na vlastní oči kouzlo, jehož pomocí se člověk předem dozví, co ho v životě čeká a nemine. Když jsem totiž jednou u stolu poblíž kamen a měl možnost přihlížet.

El jsem dokonce možnost všechno slyšet. Měškové nejdříve pochlívě sání-
zala své občanské karty, páchnoucí piven a uspené od ruku a spocených
lání. Tyto otřepané karty dodávaly celému rituálu tu správnou patinu.
Kartička začínala svoji exhibicí vždy tím, že svému sázkovníkovi nechala
přestat si dle libosti tři karty, které pak vložila spřít, balíček smícha-
a a tři zainžené karty vložila na stůl. Potom, a přehnanou důležitostí
vkládala na stůl další listy. U každé vložené karty se na chvíli sa-
bavila, jakoby přemýšlela, někdy zabručela, jindy zakroučila beznaděj-
ě hlavou a nakonec se chytila prsty za špičatou ochablou bradu, vyso-
e nad hlavu svedla druhou ruku se vztyčeným ukazováčkem a s bibalským
zněvem pokračovala v čarování. Měškové odháněla během vykládání karet
svého stolu všechny svědavce, kteří dali na jevo chuť přiblížit. I
tími neodbytnými se lehce poradila. Vchopila svou žil a přetáhla do-
yčného svědavce ládně přes zadek. "Neomluň, mladý, a jestli máš zá-
m, tak dej bára a já ti vyložím tvůj osud". Němá, že měla strach, že
a při její práci bude někdo rozptylovat, ale hlavně, že jí vyfoukne
její čary. Měškové se se svým sázkovníkem vyrovnávala vždy na místě. Vst-
lencu na začátku zaplatil třetinu ruku, kterého do sebe kopla na ex s
ponovením již tradičním: "Na zdraví". Nikdo ovšem nevěřil, na či záre-
i vlastně pije, ale na své tedy saraženě na. Lidé ve městě tvrdili, že
byby Měškové náhle přestala pít, její organismus by to nevydržel a po
školikatýdenní abstinenci by asi zemřela. Nebyla to však pravda. Kar-
tíčka měla sice často šineš, ovšem ve městě se našlo daleko víc tako-
vých, kteří pili mnohem víc. Další zbytek honoráře obdržela Měšková po
sezení své produkce, a to ve formě čtyř karun, za které ihned zakou-
pila dvě piva. Někdy, když se už Měškové nepřirozeně lechtly oči, hádala
nad také s ruky. To se však stávalo velmi zřídka, a když se tak stalo,
psanali to pokračně všichni lidé, bydlící pod kaštany na horním náměstí,
že jin pak na lavičce u veřejných sáchochů prospívovala svoji oblíbe-
nou písničku "...já jsem ten zájček nešťastný". Také se občas přihodi-
e, že se šmíkem savitela konkurence v osobě čarodějnice Blahkové, kte-
i měla svůj rajon v Zahradní restauraci. Tu však, na rozdíl od Měšové,
dala výhradně s ruky. Nedalo to tolik práce a bylo to i poněkud rych-
ejší. Lidé však měli raději Měšovou a to nemohla čarodějnice Blahková
konstat přes srdce. Blahková sotvaže vkročila ke šmíku, třebas i pod
šminkou, že hledá toho svého ochlastu, pokračně se pochlívě přesvědčila,
že u kmen nesedí Měšová. Tu, jakmile přistihla Blahkovou ve svém rovi-
u, ihned se do ní pustila a začala jí vyčítat, že jí leze do kšoftu.
Štětinou se tyto dvě pohádaly, častujíc se nevybíravými slovy, které se
hošepně vyskytují.

Někdy však nezůstalo jen u slov. V takových případech měla celá
spada o záslavu postarano. Tu se stával, a jinak flegmatické Měšové,
vyr. Ale ani Blahková nechtěla svou káši prodat lacino. Jestliže se
obě čarodějnice do sebe pustily, bylo lepší udílat jim prester a vzdá-
it se do bezpečí. Protože Blahková bývala slabší - jak duševně tak i
fyzicky - brávala si na pomoc celou svou rodinu. Tento handicap vyrovná-
ala Měšová tím, že vzduchem létaly chomáče vlasů, pílilitry i porcelánové
lvní tácky, přibývaly krávy, modřiny a kousance do rukou. Ostatně tyto
vůlky netrvaly obyčejně dlouho. Pokaždé však přijeli příslušníci ve-
ejného pořádku a sakračili.

A tak byl zas - až do přítího konfliktu - klid. Ovšem jen relativ-
ě. Neboť dozvuky těchto bitek pokračovaly obyčejně v dolejších parku u
lky Neštáry, kde se obě sokyně, posileny přibývalí členy svých a spřá-
šených rodin, znovu do sebe pustily.

Druhého dne se obě rodiny potkávaly při nákapoch v Panské ulici se
pány a modřinami na tvářích a vzájemně se sdávaly, jako by se nic ne-
čalo. Jedno však obě čarodějnice spojovalo. Někdy neřádaly osud niko-
i sadarmo, byt byly sebovíc opilé. Obě dvě braly od státu důchod. Li-
e ve městě je měli celkem rádi. Jediný, kdo je neměl v lásce, byl před-
eda MUV. Báby ho ostatně nenáviděly ještě víc, než on je. A to s pro-
mo důvodu: sákal kartáče i hadače čarodějnickví. Zákas byl sice
anhou formalitou, ovšem báby to nealy jako urážku své živnosti. Romá-
ly po městě, že předseda je nepřítel kultury a není vlastenec.

Lidé ve městě se začínali na předsedu MNV dívat všelijak. Nemohli pochopit, jak mohl předseda vydat takový zákaz. Vždyť město Jindřichův Hradec se mohlo, oproti jiným městům v kraji, už po dlouhá léta chlubit právě tím, že má poslední aktivní čarodějnice v Čechách. A o těchto dálech se dokonce vědělo i v cizině, jak užly věhlas. O sezóně přijížděli do starého města také zahraniční turisté a před hospůdkou U Šašků stávaly na malém parkovišti u Hergy poslední modely západních automobilů. Ovšem spouště fotoaparátů a čarodějnice pískovaly ve svých kostrovaných sukních a jupkách před bzučícími filmovými kamerami, hrábě se dráče kolem ramen, z hostinského se, díky jim stal vokalák profesionál. Každý každý si přišel na své. A najednou přišel zákaz. Penrose nejen čarodějnice. Nikdo nemohl přijít na klub předsedova rozhodnutí. Čarodějnicím se dokonce zdálo, že po vydání zainženýho zákazu chodí častěji při svých občanských návštěvách chlapeč od bezpečnosti. "Určitě nás sledují" vyklíkávala Měšová, a Blažková jí přisuzovala. Chlapeč od bezpečnosti nemohl vidět, jak čarodějnice sedí u stolu, dráče se kolem ramen jako nejlepší přítelkyně, a nevinně se usmívají, jakoby chtěly říci: "to koukáte páni strážníci, že nic nepodnikáme!"

V těch svých dobách se totiž obě babky opravdu skamarádily. Měšová dokonce navrhla Blažkové, že může u Šašků pokařvat jak dlouho chce. Je-li to nebylo do čeho přimnout, nebylo však také co pít. Příjmy splaskly. Občané města se strachovali, když viděly babky šim dít tím smutnější a jak se rozhodli, že vypovědou. Když někdo viděl, že mají přisedný půllitr, objednal jim automaticky novou tekutinu. Jakmile přišli chlapeč v selce, náhodou do hospody, babky okamžitě nasazovaly svůj nenápadný obličej do zrcadla, že ony jsou jediným objektem jejich zájmu. Ti však měli jiné starosti, než střežit čarování Měšové a Blažkové. U Šašků se totiž většinou srazili s hledanými ony, které hledali anebo o nich aspoň dostali informace od stálých stágnantů, kteří si jimi vykupovali vlastní klid. Potřebovali-li takovou malou informaci či zaručený tip o tom nebo onom lupcevi, vždy se našla v hospodě nějaká stálá zákaznice, která za malý platek v podobě obličkové čokolády, ráda pomohla. Babky věděly o všem, ale se kde ukrývá před zákony, kdo má dlouhé prsty, kde se co děje. O čem mimo okruh své rodiny a známých, v takových případech nevěděly nic. Jen díky jim se udělovala na Okresním oddělení povýšení.

Baným stavem věci však v skrytu duše obě čarodějnice nesmírně trpěly. Blažková plakávala Měšové do klína a šikávala: "To si budu radši tohle platit samy, než takhle nečinně přihlížet." Měšová však přemýšlela i poněkud a nakonec na to přišla. Rozhlédla se městem, že předsedu MNV šiká velice alý osud. Ten se to samozřejmě brzy dostal a poslal si ji na národní výbor. Tam ji domlouval: "podívejte se, ještě jednou něco pomůžeme naslechnu, tak vás dás soudu", když Měšová odchácela, předseda potutelně usmíval, brzy jej však smích opustil, i když není jisto, bylo-li to zásluhou Měšové. Skutečností je, že za celý rok semel. Lidé si samozřejmě ihned dali tyto věci do souvislosti. Jen čarodějnice si maly ruce.

Byl to krásný pohřeb. Zúčastnily se ho i obě čarodějnice. Krátce na to byl zvolen předseda nový. Měšová využila první příležitosti a ještě předtím než dala předseda prosit o povolení. Za hodinu se vrátila s úředním posláním, na kterém stálo, že se její činnost povoluje. Blažková samozřejmě řekla a i ona měla úspěch. Lidé byli rádi a chválili nového předsedu, že je humánní.

Tím však skončil mir mezi čarodějnicemi. Nastala doba studené války. Blažková opět podle staré úmluvy nesměla navštěvovat hospodu U Šašků a Měšová ses zahradní restauraci. A opět se dohody porušovaly, docházelo k bojům a konfliktům ze škodolibého přihlížení celého městečka.

Každé město holt má určitý druh lidí, na které je soustředěna pozornost ostatních občanů. Jsou to především funkcionáři, učitelé, ředitelé škol a nakonec i řádoví občané vynikající se svým nekonvenčním způsobem života tradičnímu řádu - či neřádu. Ti poslední jsou lidé, kteří žijí svobodně a tak se stávají - at chtějí či nechtějí - herci, už proto,

že mají své divy. Že mají neustále v patkách tzv. veřejné mínění. Že jejich horoucí výhon se jim nedostává vždy jen samí, mnozí i posměchu. Jsou to prostě ochotníci, kteří mají rádi svůj život a v podstatě se nechtějí ani se těmi penězi, které občas svůj výhon si chytávají. Svoji roli hrají od počátku a velmi poctivě. Stává se občas, že své role ovšem nestačí dohrát do konce.

Mezi stáncem dohrála svoji roli například Bláhová. A tak, jako ona, i ostatní ochotníci budou pomalu odcházet. není stíh.

Bláhová měla krásný pohled. Byla, že ještě krásnější, než její protivník, náhodně předseda tzv. vlády choro celé země, rozloučit se s předposlední čarodějnicí. S čarodějnicí, která měla vlastně srdce a rozdávala lidem sebe naději a radost. Kopanouti se, že by byla předposlední šťastný osud. Rozdávala lidem odvahu do života i naději, ve formě iluzí. Ostatně víc pro ně udělat nemohla.

Na poměru vládní pánů a malá Bláhová chtěla skočit do vyhořelého hrobu se rakví. S vyhlášením: "pusťte mě, já musím za ní," se rozběhl se hrobu a když sjel, že není nikoho, kdo by jej zadržel, raději si to rozmyslel a nešel.

Také jeden ochotník. A velice dobře zahrál svoji roli. Lidé to ocenili.

Hrobař nemusel ani zasypávat hrob. Připravil lopatku, takže místo rukou hrobař, nabírali písek lopatkou a když šel poslední, byl hrob zcela zasypán.

U žití sedí dál lidé, ochotníci i diváci, popijí své pivo, probírají své starosti a těší se s snižovostí. Život v této krásné, špinavé a sakramentálně hospodě pulsuje dál. Bláhová dál pánem špinavou a tak je to správné.

V žití Bláhová hrací byla poslední kartička. Až někdy zavítá do tohoto místa, staré se U žití a nebo si s křesť vyloučí svůj osud. Poslední kartička sedí u stolu vedle kánon.

Pročpak jsem těbe, Kriste
nude všechno miloval,
poslyš krásné výry lidské,
odpadlíkem jsem se stal !

Julius P U K L
"odpadlík, č. III"

L I P S T V O   A   K R E S T A S S E V I

Klas prorokůž čas od času máš světán,
že neustále žít je duše v lidském těle...
Však všimni všem a národ krásný vzleten
a v řízení prorok jen - žemal špinavě.
Až přišel čas . . . A v jemné nebes záři
vstal časů syn, však s neposlušnou tváří.
Nebeský klid se vznal s božských skříní
a v očích odlesk hvězd, kdy soucit se chvějí.
Světý ušil lid, ten nepoznal že ani,
když s křídly k Bohu šel, prase za planetu žemí.
A s plání hvězd nabekně melodie
On vložil v srdce těm, kdož třeští s ním chvějí.

Duch hvězdajících sfér v pálnoci věků tráví,
na kříži dohrál. A v budoucnosti sířel
v znak trnový, jím lidstvo kolísavé
slov jeho rvalo cíl, až v boji odumřel.

Bez pokory jsou, hrde katodrály
a zlata třpyt se lásko Jeho smály.
A poprav lidí a válek, v hranicích sféry,
kolí tužů štěstí na výsměch Boží tváři.
On duchem spjal svět celý, hvězdy, nebe,
a lidstvo v dětství svém jen modly v chrámy staví,
ve jménu věr by vyvraždilo sebe,
a z nejsvětějších pravd zbyl plápol skomíráv...

J. P. Lechovský

"Píseň víry"

Od doby seslání Ducha svatého - Ducha Pravdy, otevřen onen
věčný neporušitelný pramen života věčného, který nemohl ani
přes nevědomé zaklínadlo staro- i novověku i doby dnešní bý-
ti utlumen. Jen na čas mohly pověry zakalit onu jasně září-
cí Bonticpou hvězdu, symbol dokonalé duchovnosti: jen na ně-
kolik století byla stlumená ona čistá osvobozující Pravda
a láska Ježíšova, sebezáchův to ON, milovaný mistr sám.

Jeho čistá neporušená Pravda a láska, v nauce Jeho není
odvislá od vtělených a opomílených duchů, různých hodnotě-
ná náboženství i věd, nýbrž obsahuje jako neporušený prvek
veškeru pravdu, která se nechodí tázati parlamentů, kate-
der, konsistencí a policejních institucí, ani-li milostivě o-
čekávat povolení. Marně se snaží ony symbolické brány pekelné
/instituce tzv duchovní/, zabránit onomu jasně čistě na-
uky Ježíšovy. Sklesly se trámy pověr o nadvládě národa nad
národem a křesťi se trámy pověr o nadvládě nad svobodou svě-
domí.

Zlo zrodilo se z pýchy a nevěry jako dítě klamu. Duch
Pravdy hlásá: "Kdož bylo málo dáno, bude málo poleháno".
Zarysovalo se nad válkou světovou. Které národy tuto splodí-
ly? Byli to právě panovníci, chlubitci se všude svým křes-
ťanstvím? Mohlo k válce radit snad svědomí oných panovníků
a různých Vatikánů?

Leskel Anatol France a dovolil si jako filozof říci před
soudy, že vše Bohu odpouští, jen ne to, že lidé tolik trpí,
nevědouce proč! Byla to však vina Boha, že lidé trpí nevěda
proč? On praví: "Hledejte a naleznete, neb nic není tajného
ani skrytého, co by /vám/ odhaleno nemělo být". Stejně tak
se zamysleme nad jinými jeho slovy: "Nežádou trestání na
hrdce svého otce, ani syny své, ani synové na hrdlech na otce
své; každý sa svůj brácha souče".

Jest neodvolatelná pravidla, že nevědomost je dcerou pý-
chy. Někteří vynikající myslitelé bylo možno dosáti po-
znání teprve tehdy, když stavili se pýchy vyvražující z jejích
přesvědčení o úplnosti dosaženého poznání.

Tak např. Dr. Cesare Lombroso, profesor psychiatrie na Turin-
ské universitě a zakladatel světové frakce "Volná myšlenka",
opustil svoji funkci aby obhajoval a bojoval za duchovní Prav-
du, proti které celý léta brojil a šíleně bojoval. Stejně tak
i Allan Hardak, profesor astronomie a fyziky v Paříži; spolusa-
kladatel "Volné myšlenky", Sir Alfred Russel Wallace, Sir Wil-
liam Crookes /prof. fyziky, chemie a objevitel radioaktivních
látek/, profesor medicíny na universitě v Paříži, Dr. K. Richet
sklonili se před naukou Pána Ježíše oproti různým nevědomím.

Výava odpadlíka ke všem dobré vůle

Sestro, bratře, Vašeli již dále probuzena raši,
čistě nekalené Světlo-Právu Krista tuší,
oposadili, zaslepený učitelům temna odust,
Jako v historii Magdalena sestra poznává něžného Mistra Krista,
opustila rada temna cesty, domy
šla šťastna v Světlo Jeho litím bez pohrady,
vonnou mastí již v ony kradlila svoje lepší tělo,
pomazala svatě nohy Jeho, k Němu světlem čistě Pravdy
rozna, srdce spole -

Proto každý dobře každý Mistra a Nazareta,
rád buď odpadlíkem od všech klamů světa,
neotročí těm sluhám temna, slata, pýchy, sloby,
byť nemusel jednou lititi nad svým vlastním jedovatým klanem,
protože jej sice již vždy falešným jen Kristem,
podporoval a domy bludů kde se hlídal podle plánu,
slibovalo nebo za oběti, dary...
odpuštění hlídal bez sniru i bez pokory.
Věděl: každý svého štěstí strážce,
bůha, kdo vyhledal sobě slepého vůdce.
Odpadlíkem raději se stať neovšávej se slepým
sám jde cestou svou za svým
dokonalým Mistrům Kristem.

Výňatky z knihy Julia FUSLA

"Odpadlík č. III"

SEBEVRAŽDA

- výňatky z knihy "Hranice života a smrti"

ZÁPLNĚ HESLÍ AŽI VERNÉHO NEVĚRNÉ !!

některých sebevražd jsou příčiny již dávno známy. S touto výloží k li-
čivě řeči: "Jaky život, taková smrt". Někteří sebevraždě je však neodolná
ejvíce sebevražd bývá se skrytými příčinami. Jsou to mnohdy zcela osu-
ové, správně řečeno k a r a i o k é neodvratné společnosti umocnění
ilvoči. Ty se odohrají se působení inteligencei neviditelné za působení
ejích vůle, pro nutně splnění vlastního určení smrti.

Snad někdy, že vše je náhoda, bytí bráno za skutečnost. Každý tento
kandidát sebevražd byl v minulých životech příčinou oněch bolů, kterými
yní trpí sám, a které jej dovádí k sebevraždě, jakožto trestu za činy
liché se tehdy dopustil.

Tak například zrazená dívka, dohnaná zradou k sebevraždě, byla v ni-
mulém životě mužem a gradila více děvčat a ani dnešní její svědce v su-
loucin životě neujde naplnění řetězu karmického zákona, podle něž každý
sám sám v sobě odplatí za všechny své skutky.

Stejně tak i starý šetrák, který se s ocarením životem oběděl, byl v
mulém životě bezcitný bohatý a lichvář, který šel v úplném přepychu a
spokojenosti, který měl raději pay nežli šetráky a mnohého svou bezcit-
ností dohnal do stejné situace, v níž se v následujícím životě sám ocí-
lí.

Duše sebevražd musí tak dlouho bojovat v životech tělesných s vyčle-
něním sebevraždě, až jejích trest je vyčerpán, až svítí, sic nepo-
stíle nikomu, když si sebevraždou skráti tělesný život, nic si neuzdravil, le-
ka, že zhoršil a prodloužil boj dalších životů, než svítí.

Tak se dnes se nenávidí na noze, musí se v příštích životech sloužit
lance. Nebot jen láma otvírá brány křesťanství Bohu. Tak i Jidáš Is-
kariotský, v minulém životě svědek, klade v dnešním životě jistě rád si-
vot se Evagelium v těle svědce a mučedníka.

Julius FUSL

NEOKONFUCIANISMUS

Mezi konfuciánskými filozofy zaujímal přední místo Chan Jü /768-824/. On i jeho přívrženci kritizovali buddhisty za to, že svým učením zavádějí lidi do světa iluzí a odvádějí je od řešení otázek pozemského života.

Chan Jüovy názory byly dále rozvinuty v učení neokonfuciánů. Byli to především bratři Čcheng Chao /1032-1085/ a Čcheng I /1033 - 1107/ a dále Ču Si /1130-1200/.

Bratři Čchengové vyslovili jako první otázku vzájemného vztahu mezi kategoriemi *li* /forma, zákon/ a *š' ch' i* /látka, hmota/, které vyjadřují dvě stránky existence věcí. Podle jejich učení je "*li*" rozumný princip všech věcí a je prvotní, kdežto "*š' ch' i*" je materiální základ bytí a je druhotný. Ču Si dále rozvíjel názory bratrů Čchengových. Domníval se, že "*li*" je rozumová tvůrčí síla, která dodává pasivní hmotě "*š' ch' i*" formu konkrétních věcí a ovládá je. Podle něj existuje "*li*" objektivně a je nepoznatelné.

Neokonfuciánské učení Ču Si se stalo oficiální ortodoxní ideologií nejen v Číně, ale i v Koreji, Japonsku a dalších zemích východní Asie.

" VĚCI, VE KTERÝCH BŮH NEMŮŽE LHÁT "

" Takto Bůh, když zamýšlel
projevit dědicům slibu
ještě hojněji neproměnnost
své rady, vstoupil s přísahou,
abychom my, kteří skrze
dvě neproměnné věci, ve
kterých Bůh nemůže lhát,
silné povzbuzení uchopit
naději, jež je nám předložena "

Židům 6:17, 18.

Bůh lže!Jak to víme .

Bez ohledu na to, kdo byl tím pisatelem před dvaceti stoletími, všichni jistě budou souhlasit s jeho slovy: "Bůh nikdy neviděl Boha". /Jm., 6:22/ syn a Betanidy, Galilea; v Janovi - 1:18 a též 1. Janova 4:19/. A přece ten muž věřil v Boha. Proč v něj věřil a jak v něj mohl věřit?

Bůh je tedy člověku neviditelný! Co z toho plyne? Ten, kdo říká, že věří pouze v to, co vidí /nebo o čem se domnívá, že vidí/, považuje již sami Boží neviditelnost za známku, že Bůh neexistuje, nebyl. Protože například astronauti, kteří pomocí raket lidmi snímekových aparátů obletěli naší Zemí vnějším prostorem, nepatřivše "šednému Bohu ani anděly", domnívají se některé lidi, že mají absolutní důkaz, že Bůh neexistuje.

Avšak toto odůvodnění jde týž směrem utváření, jiné se řídili šesti modlemi prvního století našeho občanského letopočtu. Tito křesťané uctívali mnoho bohů a prokazovali tyto mytické bohy relativní uctívání prostřednictvím modelů z různých materiálů. Když přišli stoupenci tzv. "sekty Nazarejců" a uctívali Boha stvoření bez použití lidské vytvořených modelů nebo chrámů /viz Skutky apoštolů 24:12/, šesti modlů je nahyvali ateisty, bezbožníky. Protože tyto šesti modly nahradili vidět Boha "sektu Nazarejců", nemohli uvěřit, že skutečně existuje a že tato "sekta" má živého Boha.

Uctívání mytických bohů křesťanů dříve přestalo a krásně tesané sochy jejich bohů a bohyní jsou dnes pouhými památkami v muzeích; ale odedávna se opovrhované "sektu Nazarejců" pokračují dnes v své uctívání.

Vskutkem astronauti, kteří obletěli naší vnějším prostorem, mají důvod domněvat, že ten nepatřil "šedému Bohu ani anděly". Měli by být vašeni, že Bůh zůstal neviditelný. Proč? Může mohl by snad tyto astronauti nebo jejich kosmické lodě snést tento zážitek? Jak si vlastně představují Boha? Jako pouhého člověka, jak byli zachyceni myšičkami božské starých dob v tesaných sochách? Křesťan člověk nemůže snést pohled na výbuch jaderné bomby z malého vzdálenosti, aby mohl ožlepnout. Mohl by se člověk podívat na Stvořitele slunce, které je výnní neustálých jaderných výbuchů, jež vysílají proudy nukleárních částic do vnějšku prostoru? Vzpomen si na muže ze šestnáctého století před naším letopočtem, který se omešlil k šedosti, aby spatřil Boží slávu. Nověděl, o co šlo, protože Bůh řekl tomuto muži skrze prostředníka na vrchole hory: "Nemůžeš vidět mou tvář, neboť Bůh člověk má nemůže vidět a přece žít". /viz 2. kniha Mojžíšova, Exodus, 33. kapitola, verš 18-23. Též Exodus 20:18-22./

Tento Božský výrok nám podává logický důvod, proč Bůh člověk má Zemí nikdy neviděl Boha. Člověk není stejně podstaty jako Bůh. Je příliš křehký, než aby přelil přímý styk s Bohem bezesné, neměnné dynamické energie.

Abyste mohli vidět mnoho věcí, které již dlouho existují, musel člověk zesílit svůj slabý zrak silnými dalekohledy a elektronovými mikroskopem spojenými s televizí, a tak zvětšit desímillionkrát předměty. Mnohé věci jsou našemu pouhému oku neviditelné i nadále. A o těch, které pro nás byli zviditelnány teprve nedávno, jsme též prohlašovali zcela autoritativně, že neexistují, že jsou výmysly pomatenců!

"Bůh lže!" Tento výrok v nadpisu této kapitoly sluší pouze o jednom takovém jednotlivci nebo o jedné osobnosti. Kdo to je? I v náboženských sítích lidstva 20. století je uctíváno mnoho bohů. The Encyclopedia Americana uvedla ve svém pojednání o náboženství Indie:

" Indra byl učiněn vládcem 330 000 000 božstev. Trojice hinduismu povstala v Brahmovi - stvořiteli, Višnovi - zachovateli a Šivovi - shoubci". /The Encyclopedia Americana, svazek 14, str. 496. Hindský misionář a vychovatel vysvětloval jednou v neděli r. 1964 sboru unitářů v Brooklyn, New York, zajímavé hledisko hindů na to, co považují za Boha. Misionář vysvětloval rozdíl mezi hinduismem a náboženstvím křesťanstva a řekl:

" Křesťané věří, že Bůh stvořil člověka a že člověk je proto podřízen Bohu, ale hindové věří, že duše člověka byla vždy a bude vždy a že tedy člověk existuje současně s Bohem. Proto " řekl " nepovažujeme Boha za otce, ale za přítele."

/ New York Times z pondělí 10. února 1964/

Pro hindy Bůh nebyl před lidskou duší a lidská duše je neodvislá na Bohu, ale udržuje stále koexistenci s Bohem. Hindské náhledy na Boha se podobá myšlenka, vyložená v knize "Věda a zářiví" od Mary Baker Eddy:

" V božské vědě jsou Bůh a skutečný člověk neoddělitelní jako božský princip a myšlenka.... Bůh je princip člověka, a člověk je Boží myšlenkou. Proto člověk není smrtelný ani hmotný. Smrtelní zblázní a nesmrtelní, neboli Boží děti, se objevují jako jediné a věčné základní pravdy člověka".

/Věda a zářiví", vydání 1917, Boston, Mass., 14. kap., st. 476./

Obrátíme se však opět k The Encyclopedia Americana, tentokrát k tomu, co říká o náhledu Bůh. Říká: "Bůh... v křesťanském, mohamedánském a židovském smyslu nejvyšší bytost, první příčina, a ve všeobecném smyslu - jak se dnes nahliží v celé civilizované světě - duchovní bytost bez závislosti na čemkoli jiném, věčný a absolutně svobodný a všemohoucí, oddělený od hmoty, kterou stvořil v mnoha formách a již udržuje a ovládá. Nazývá se, že by bylo dějinné období, kdy lidstvo bylo bez víry v nadpřirozeného původce a vládce vesmíru. I nejasně kultivované národy mají nějaké základní pojmy o Bohu nebo nejvyšší bytosti. Člověk je náboženský a rovněž rozumový živočich... Spíše se tvrdí, že studium lidských dějin, lidské povahy - zvláště pokud jde o její mravní a duchovní stránku - a studium světa, pokud nám to zjeví je věda, mluví pro Boží existenci; že vyžadují takový postulat jako klíč vesmíru a činí víru v osobního Boha značně pravděpodobnější než jakákoli jiná tíže." /"The Encyclopedia Americana", svazek 12, strana 743, vydání 1956./

Je jisté, mýr je uvedené encyklopedické vysvětlení Boha pravdivé, to ještě uvidíme. Ačkoli je to všeobecný smysl, v něm chápou lidé křesťanstva, mohamedáni a židé Boha, přece se tyto přívrženci jednotlivých náboženství navzájem odlišují, pokud jde o Boží osobnost a Boží zámysly vzhledem k lidstvu.

Na příklad hlavní náboženství světa: křesťanství věří, že Bůh sestává ze tří osob, stejně jako věří v trojici hindové, zatímco mohamedáni a židé věří, že Bůh není trojice, ale jedna osoba. Avšak mohamedáni nedávají svému Bohu žádné osobní jméno, zatímco židé mu dávají ve svých svatých spisech opět a opět, mnohatisíkrát, osobní jméno. Mohamedáni tvrdí, že Bůh nemá žádné syny /viz "Koran", sura XVII, 111; sura XVIII, 1-4./ a židé věří, že Bůh je jejich nebeským Otcem. Je tedy přirozené, že každý z těchto náboženských systémů uctívá Boha odlišně a že někteří musí být omyl o Bohu. Mýlné uctívání nemůže být nikdy přijatelné jedinému pravému Bohu, jak řekl jistý muž před 19 stoletími, když mluvil o Bohu a o rozdílu mezi samaritánským a židovským náboženstvím té doby: "Bůh je duch a ti, kteří jej uctívají, musí jej uctívat duchem a pravdou". /Vis Jan 4:24./

JAK VÍME, ŽE ŽIJEME ?

Proč je nezávadně vidět pravého Boha, je třeba dokázat jeho živou existenci něčím jiným než tím, že bychom jej spatřili pouhým lidským okem. Je vědeckou skutečností, že existence, přítomnost a činnost, něčeho, co je neviditelné pouhým okem může být dokázáno určitými účinky, výsledky nebo následky, které lze pozorovat našimi smysly - zraky, sluchem, sluchem, čichem a chutí.

Například nejvzdálenější známá planeta našeho slunečního systému v pořadí 7./ je nazývána podle starořímského boha Pluto. Je neviditelná pouhým lidským okem a je dokonce mimo dosah našich teleskopů, takže i 30-centimetrový šoškovým dalekohledem se těžko dostane do dohledu. Byla objevena teprve r. 1930. Avšak existence Pluta byla předpokládána již v r. 1846. Proč? Pro jeho vliv, kterým působí určitými účinky na planety Uran a Saturn. Začal být nazýván planetou X. Vědecké práce podle těchto účinků usilovaly stanovit polohu této planety do vzdálenosti asi 5.781,000 000 kilometrů od našeho Slunce, takže na ni dokonce byl namířen teleskop dostatečné síly a byla vyfotografována. Tak byla hvězdářskou předpovědí a pětadvaceti letým badáním dokázána existence této maloutké planety Pluto.

Podobně může být naše víra pochybnost dokázána existencí živého Boha, a to důkazy, které dává o své jasnosti a o své činnosti. Jeden důvod na důkaz toho je více starý, ale stále dobrý. Pisatel s pevně odůvodněnou vírou v Boha použil pro nás tohoto argumentu před 19 sty roky. Jeho argumentace byla asi tato /převáděna do hodnot srozumitelných dnešnímu člověku/:

Vesmíru na příklad slavný buddhistický chrám v Angkoru, Kambodža, známý jako Angkor Wat, který je nyní v troskách, nebo nádhernou klobouku v indické Agra, známou jako Taj Mahal, nebo mohamedánskou mešitu, známou jako Alhambra, jež je součástí nyní již zbořené Jeruzaléma. Nikdo nepopírá, že každou z těchto budov stávil nějaký člověk. Takové budovy nevznikly náhodou. Jejich stavba vyžaduje nemírnou inteligenci a konstruktivní schopnosti, ne schopnosti ryby, hmyzu, ptáka, ale živého člověka s činným mozkem. Co bychom měli pak říci o našem viditelném vesmíru, o nebesích a zemi, které vynikají daleko podivuhodnější stavbou a nemírně složitější konstrukcí a další trvalivostí? Všechno to nevyhnutelně vyžaduje inteligenci a činnost osobní inteligence a její existenci s nekonečně větší schopností a životní dobou, než má člověk.

Pohled na samotného člověka! Jakým podivuhodným, ano báseň vzbuzujícím způsobem je sestaven! Nevysvětlil sám sebe. Možnost, že by povstal, byť jen skromným náhodou, pouhou náhodou uprostřed chaosu, je prakticky vyloučená.

Když rozumně uvažujeme o všech věcech v nebi a na zemi, s nimiž jsme obznaneni, můžeme přijít jen k jednomu závěru, který vyjádřil ten pisatel před 19 stoletími v těchto slovech "Ovšem, každý dům je někým staven, ten vlák, který vystavěl všechno, je Bůh". /Viz Řidm 3:4/. Dnes, 19 století po napsání těchto slov, všechny ty vysvětlivé věci stále existují v téže struktuře a funkci.

Astronomové, kteří počítají a pojmenovávají hvězdy, a stejně i nám všem, patří dnes slova, jež byla řečena historickému lidu osmého století př.n.l. : "Podívejte se na oblohu oči svých, a víste, kdo to stvořil? Kdo vyvedl v poltu vojáka jejich a všeho toho sežeha povlává? Pro množství síly a veliké moci ani jedno z nich nemůže." /Isaiáš 40:26, 28/

Proč bychom nevěřili, že vesmír je započatý nejvyšší matematikou. Povstala všechna ta matematická inteligence, jež se hraje v nebeských tělesech a jejich uspořádání z neviditelné, nehmotné hmoty bez mozku jen pro fyzickou mrtvost, aby hmotu začala rozpoznávat nebo vnímat? Rozumní vůdci moderního věku nejsou tohoto názoru. V souladu s tímto tvrzením je poznámka autora teorie relativity, Dr. Alberta Einsteina:

"Stačí mi, abych přemýšlel o tajemství
všického života, který se uděluje po
celou věčnost, abych uvažoval o zámož-
né stavbě vesmíru, kterou můžeme majas-
ně vnímat, a abych se pokorně snažil
postihnout alespoň nekonečně malou část
inteligence, jež se projevuje v přírodě"

/Albert EINSTEIN/

"A věru jsme kypci uzavřeli smlouvu s dítčami Israele a vyslali
k nim posly. Kdykoliv však k nim přišli poslové s nářky, čeho si
jejich duše nepřály, část z nich prohlásila za láhe a část zabí-
li"

Sura UKII, 5-74/70

"A vzpomněte si, jak pravil Ježíš, syn Maria: 'Dítka Israele, já jsem
vskutka poslem Božím k vám, potvrzujícím pravdivost toho, co bylo pře-
de mnou řečeno a řeky, a oznamujícím vám radostnou zvěst o poslu,
jenž přijde po mně a jehož jméno Ahmad bude'. Avšak kypci předvedli
jim jasné důkazy, řekli: 'To je kouzelnictví zjevné'."

Sura XCVI-61, 6
AL - QUR "AN

"Taková je tvář katůnu,
tvář katůnu 13 řin, Oxlahun Ahau:

Kontřítí se obličej slunce.
Kontřítí se zřítí na bohy dneška.
Pět dní bude hledáno a k nespátní slunce.
Taková je podoba Oxlahun Ahau.

Jsou tu. V Chichen vládnou hoře.
Nepřátelé jdou.
O kde jsi, bože?

Kde se někde, kde by se jim potkaly?

(Kypci se snažili najít odpověď)

Riseň Chiles Balana
s Chumayelu čili
Proseka Jaguaru na
Yucatanu -
ROPOL VUH

37/ Budeš-li zabít, dosáhneš nebe, zvíťazíš-li, ovládneš zemi. Proto
povstan, synu Kuntí, s povzrů odhodláním k boji.

38/ Muž se klade podost i strast, zisk i stratu, vítězství i poráž-
ku sobě naroven, a hotov se k boji: tak neutrpíš sra.

47/ Máš právo pouze na činy, nikdy však na jejich plody. Plody činné
nemohou být pro tebe pobídkou, avšak neulpívej ani na nečinnos-
ti.

70/ Míru dosáhne jen ten, do něhož vstupují všechny štěstí, tak jako
když vody naplňují oceán, který přesto ve svém základě stává
něhybný, nikoli však člověk, který svým štěstím hovoří.

8/ Ke spáse etnostných a zlíne ničeaných přichází na svět v každém
věku, abych upevnil zde řád.

1/ Mužem kázně a odříkání je ten, kdo koná činy, které je třeba vyko-
nat, jse nezávislý na jejich plodech, nikoli člověk, který nečká o
posvátný oheň.

47/ Lepší je konat povinnost vlastní, byť nedokonalá, než cizí povin-
nosti dokonale, kdo koná činy v souladu s vlastní podstatou, ten
neupadne do hříchu.

SHAGAVADGITA - Kypci opomněti

RUDYARD

KIPLING

V i s t a

m u s t

Když hromádka svých chasníků stála
 na hradě, se náhle dostavil
 když posel vlny přelétl v záři slunce
 však nevěsta svých chasníků a bezpečí
 když dále šel se šel se šel
 jak obléhání nepokojů v lán
 když nevěsta šla jak šla
 když stála vlna vlna vlna

když vlna šla a nepokojů šel
 když vlna šel a nepokojů šel
 když vlna šel a nepokojů šel
 když vlna šel a nepokojů šel

když nepokojů šel a nepokojů šel
 když nepokojů šel a nepokojů šel
 když nepokojů šel a nepokojů šel
 když nepokojů šel a nepokojů šel

když nepokojů šel a nepokojů šel
 když nepokojů šel a nepokojů šel
 když nepokojů šel a nepokojů šel
 když nepokojů šel a nepokojů šel

když nepokojů šel a nepokojů šel
 když nepokojů šel a nepokojů šel
 když nepokojů šel a nepokojů šel
 když nepokojů šel a nepokojů šel

když nepokojů šel a nepokojů šel
 když nepokojů šel a nepokojů šel
 když nepokojů šel a nepokojů šel
 když nepokojů šel a nepokojů šel

když nepokojů šel a nepokojů šel
 když nepokojů šel a nepokojů šel
 když nepokojů šel a nepokojů šel
 když nepokojů šel a nepokojů šel

když nepokojů šel a nepokojů šel
 když nepokojů šel a nepokojů šel
 když nepokojů šel a nepokojů šel
 když nepokojů šel a nepokojů šel

Ten, co odpoví Chajjám - nepokojů šel
 vlna se nepokojů - šel vlna se nepokojů
 vlna se nepokojů - šel vlna se nepokojů
 vlna se nepokojů - šel vlna se nepokojů
 vlna se nepokojů - šel vlna se nepokojů

Omara ibn Chajjám

/okraj vlny, 11-12st./

"Děvče by chtělo být gigantom,
 a je hovoř, hovoř."

Josef Švejk

/okraj vlny, 11-12st./

to řešení nevypovídá mnoho právních ani společenských problémů. Jinak tomu je, jde-li o dokonalou harmonii. Pak to znamená přesvědčit psychiatry a chirurgy, že je oprávněná hormonální léčba a dokonce i takzvané bolestivé operace. Jediné dokladem-li se vší se utváří duše transsexuální, schopná nativní duševní pochody a soucítění, jež její ženou až k takové mírnosti.

Pro jednu transsexuální ženu: "Uvnitř cítím, že jsem muž. Jsem rozhodla k operaci a pak se cítím napět jako muž. Mám si nyní najít dříve k něčemu životu. Vím, že nebudu moci mít děti, ale musím se s tím nějak vyrovnat".

Pro transsexuální žen mají většinou protějšek v představách transsexuálního muže, který soufale chce mít jako žena.

Publicita, která se v poslední době dostala některých případů, způsobuje stále víc transsexuálů najde odvahu a vyhlásí pomoc.

Prof. Sawhurst vysvětluje: "U transsexuálních osob musí léčba vést k tomu, aby se cítil pacientovi od nesmírných depresí a pomoci mu k tomu, kterou chce být. Hormonální a chirurgická léčba se však u všech lidí liší s úspěchem."

U operací se samozřejmě nepočítá se snadno. Předpokládá se, že pacient se nechce ani podrobit hormonální léčbě, aniž by k lidskému pohlaví, ale chtěl to musí vydržet asi nebo deset let, než se vrátí na nějaký chirurgický zákrok jako přeměnit.

Prof. Sawhurst: "Pacient musí pochopit, že tento chirurgický zákrok je nebezpečný, těžký a bolestivý, a znamená dlouhý pobyt v nemocnici. Je to těžká chirurgická operace s příslušným nebezpečím, ale alespoň v případech, kdy je u něho v něm má praktický význam".

První kliniku na světě tohoto druhu, pro celá sto let, v českých sklenicích, založil v Los Angeles dr. Richard G. R. E. N. "Dospělí transsexuální jsou u nás velmi vzácní, je psychologická léčba a dokonce i averzní terapie /nasazování k dosavadnímu pohlaví/ je u nich bezúčinná" říká prof. Sawhurst.

Tato naprostá odolnost proti všem formám psychologické léčby vedla W. Armstronga, aby propracoval nový nábor na nové příčiny transsexuality. Armstrong věří, že odpověď by mohly podat poslední práce o pohlavní diferenciální funkci. Pochybnosti epizody již ukázaly, že není-li před v kritické období dostatek androgenní, vyvíjí se mozek samičího směrem. Dr. Armstrong tvrdí, že podobný proces u lidí může vést k mužskému tělu s ženou mozkem. Ženy prof. Sawhursta sice tuto hypotézu nepotvrdily, ale i v případech, že může být nějaká fyzická a morální nerovnováha, která do ní nebyla objevena.

Uvnitř pohlavního spektra, blíže pravých transsexuálů, jsou transvestiti. Často navazují sambování. Tato situace je možná, protože, že mnozí transsexuální jsou zároveň transvestiti.

Velké většiny skupiny v oblasti psychologicky nepohlavních osob jsou transsexuální. Je to nejvíce o sexuální roli, než o inverzní sambování pohlavního páru, kdy muži přitahují muži a ženy ženy. Počet homosexuálních osob se odhaduje na 4% mužů a o něco méně žen /u žen jsou ovšem údaje méně objektivní/. Pokud však jde o homosexualitu obecnou nebo omezenou, vliv v dospívání, jsou tato čísla mnohem vyšší.

Tímto problémem a jeho příčinami se již v minulosti zabývalo mnoho lékařů a bylo napsáno mnoho knih. Byly však poprvé přicházejí skutečné lékařské důkaz fyziologických příčin, jež jsou nejen částečně základem homosexuality.

Dr. John Lorraine z Edinburgu ve spolupráci s dalšími edinburskými i londýnskými kolegy uveřejnil publikaci, v níž přesvědčivě dokazuje, že transsexuální mají abnormální hladinu pohlavních hormonů.

Výzkum byl prováděn s homosexuálními dobrovolníky obou pohlaví a porovnán s výsledky větší kontrolní skupiny heterosexuálních mužů a žen. Bylo se ukázalo, že u homosexuálních mužů je velmi nízká hladina mužského pohlavního hormonu $t e s t o s t e r o n u$ pod normální úrovní. U lesbických žen nejen, že byl ženský hormon $e s t r o g e n$ pod úrovní, ale ukázala se též abnormálně vyšší hladina mužského testosteronu.

e této publikaci přinesl další důkazy abnormálních chemických jevů u osobností losangeleský endokrinolog dr. Sidney Margoless, který rovněž měl uvedené disproporce mužského hormonu.

1981, že nikdy bylo možné zajistit optimální hormonální hladinu u uve-
dovaných jedinců již v prenatálním stavu plodu, měla by tato preventivní
opatření být lepší.

"Pohoršuje-li tě nějaká nestoudnost, ihned se septej sám sebou: bylo by možné, aby na světě neexistovali nestoudníci? Nebylo. Nežádej tedy ne-možné".

/Marcus Aurelius, Myölenky IX/

10 JEM : SLUŠNĚHO ČLOVĚKA

zaměřili se rozsah odpovědnosti tzv. obyčejného člověka nejen za to, co
vlastně, nýbrž i za to, co se děje kolem něj. I
v té situaci, vytvořené nacisty, situace v koncentračních táborech, kdy
bylo zachování základních norem právních spojeno často s nebezpečím utr-
pení a mnohdy i smrti, situace mimo koncentrační tábory, kdy nestačily
ani základní právní normy - to bylo něco nového, něco, v čem se nedalo
prakticky použít té základy právní intuice, kterou si lidé přinesli z do-
mova a ze školy.

Co mohl dělat slušný člověk v nacistickém Německu? Neškodit? Jenom neškodit? Co byla jeho mravní povinnost? Fakt, že se oných hrůzových čísel neúčastnil, přece neznamená, že za ně neneso ani nejmenší odpovědnost! Bylo-li jeho povinností bojovat proti tomu, co se dělo, rovná se tato povinnost hrdinství a obětavosti, a to je tedy něco víc, než se vyžaduje k obyčejného slušného člověka.

A co ty drobnější věci, i když stejně důležité - sexuální život, moderní rodina! Používá se pro ně těch správnivých, anarchických náboženských hodnot, které savinily už tolik tisíců tragédií a neštěstí, jež lidé např. Boy-Deleški v "Konsistoriálních panacích, Anbe těch zákonů mň-
lcké morálky, jejíž živost a nelidskost popisuje Zapolská v "Morálce
amí Bulské.

Na jedné straně se počaly kladně nebo záporně hodnotit činy, až dosud
vzájemně indiferentní, např. politická činnost nebo majetkové problémy -
a druhé straně se jiné oblasti života, začaly vanašovat z oblasti mo-
rálního hodnocení. Tak například pohlavní vztahy byly po celá staletí
kromě zájmu mravních systémů, až se v obecném jazyce, počaly začalo po-

noví jistě, zda x hodinky ukradl nebo zda byly ukradeny jemu.
V intrikánově arzenálu samozřejmě nechybí ani tak mocný prostředek jako je anonymní dopis. Jen málokdo totiž odolá pokušení přepsat si anonymní dopis, a i když jej třeba zahodí, zůstane po něm stejná stopa v paměti.

Pomocí takových prostředků nakládá intrikán s lidmi jako s figurkami na šachovnici. Intrikánovy nástrahy často způsobují, že se lidé stávají navzájem podezřívaví a ostrahití. Za co víc, tu a tam začne někdo preventivně či inspirován intrikánem napodobovat, a pak se může stát, že dokonce intrikánů všichni proti všem. Je to svízelný stav intrikánového klamu omnium contra omnes, války všech proti všem. Taková situace je však pro klasického intrikána krajně nepříjemná. Za těchto okolností se totiž může intrika ve svůj opak. Je-li známo, že všichni číhají jen na okamžik, aby si mohli navzájem nastavit nohu, pak každý ví, co může od svých kolegů očekávat. A za takových podmínek nemá intrika naději na úspěch.

INTRIKA A IDEOLOGIE

Intrikán nejčastěji vystupuje se standardem práce o "veřejné blaho", o "vyšší morální úrovni kolektivu", o "správné vztahy mezi lidmi". Když se mu intrika nepovede, vždycky pak může říci, že se snažil, ale že jednání s nejllepšími úmysly. Ano, existují i takoví intrikáni, kteří se o pravdu domnívají, že jejich činnost směřuje k těmto vznešeným cílům. A že jim umožňuje, aby ležáké darebáctví prováděli s čistým svědomím. Kriterium v této oblasti je také prázdně souběžné takovému "neslůžitelnému" činnost s intrikánovými osobními zájmy. Mysl pro vlastní prospěch místo lidí intrikánovy nástrahy podváděné...

Slovák... Kolik už bylo na tento námet napísáno "slutých slov": "Slovák to má hrst," psal Gerik. Ale Slovák může být také "světlý a anděl" jak říkají katolíci: může vytvořit nesmrtelná umělecká díla, ale také vysílat koncentrační tábory, plynové komory, může páchat masové vraždy a pořád je to týž Slovák.

Konkrétní poezie

Přesnost v pozitivním slova smyslu, tj. soustředění a jednoduchost, jsou podstatou básnictví. Současně poezii je třeba dát organickou funkci ve společnosti a tím určit místo básníka. Přitom je třeba myslet na formální sjednocení jazyka i smyslového charakteru písma. Nová básně je tedy jako celek i ve svých součástech jednoduchá a přehledná. Stává se středem pozorování a představení potřeby. Je memorovatelná a je si ji možné vřít do paměti i jako obraz. Konstelace je nejjednodušší možnost, jak vytvářet poezii spočívající na slově. Je to skupina slov, libovolně složených, která mají vzájemný rytmický a látkový vztah. A konstelace má řád a měřítko pole působnosti i s povahou voličnosti. Básník určuje konstelaci rozsah pole a označuje jeho možnosti. Čtenář se účastní této hry, jejíž pravidla krok za krokem sleduje. Pod konstelací rozumím místo sestavení několika rozličných slov ve stejném prostoru. Tak vzniká místo jednoho vztahu ihned vztahů několik v rozličných směrech, což čtenáři dovoluje uvnitř pevné struktury, určené básníkem, hledat a zkoušet rozličné významové výklady".

EUGEN GORINGER

/"Von Vers zur Konstellation"/

P R E D R O D N Í M D O N O M

L a s i c a + S a t i n s k ý

/malice si vino, chce malice aj Satinskému./
 Nie! Satinský, už nechcem.
 Prečo?
 Stáple by mi do hlavy.
 Ale čo sa tu pretvárate! Veď o vie je málo, že voľa vráždete...
 Vypláto, že by som si mal dať ešte jedon! Ja sa púštam, keď ho vy-
 pijem, tak tu zostanem sedieť, aby malice bude vo fľaši!
 Ke sa mi na vie je vo piši, to veľkorysť. Jedna fľaša som alebo
 tam, vie je to tak. Bol som v Louvre a tam na jednej návšteve mali
 aj malice do pohára a fľaša nechceli.
 Za to tam majú všetko dost.
 Ale čo by mali!
 Nemajú, vy! To len vy sme takí nemocní. Nič nového. Sedím tu,
 popijem si, ale, čo by s tým tu urobil taký Ford?
 No, čo? Malice. To iné vie Ford urobiť. A na čo by nám bola dai-
 ma fľaša?
 Nie fľaša!
 Mladé na tom je. A vo fľaši by sme mohli robiť aj - Slováci.
 Veď to je zvinstvo. A ešte k tomu by nás nezaplatil v našich pe-
 niach, ale v tých ich dolároch! Nedvojnásť!
 Pravda, ani nie je Sloveka usmievat. Ale bez práce nezaj nikdy nie
 sť nechcem!
 To je pravda. Nijak s nás nič nebude.
 Vy nie neviete. Nič nechciete.
 Keď plyn, za všetko sa nechcete a keď pride na vec, zasmieva.
 Keď Ford!
 Ale aj toto divadlo. A čo všetko sme mohli v tomto predstavení
 ešte mať: bezplatky eben alebo čo, aby tu len sedíme a sedíme.
 Tak je to. A čo, podľa dovy!
 A čo doma? Majete sa a napíto.
 Čože nám aj tak robota.
 Vy máte robota?
 Čo sa dajúte? Vy nie?
 Čo by som nemal! Aj my máme zajtra robota. V komisii.
 Ktorá komisii?
 Hospodárska. Slove, vy ti máme starosti! Niektoré podniky sačins-
 já byť rentabilné! Nikto nič neoznamil a zrazu nás spravia tak-
 to veď!
 Veď novinári, noviče ako na to. Nas nikdy žiadne vyčítal, že voľa
 pijem. A prečo pijem? Pretože sa súžam s ľuďmi. A prečo sa súž-
 am s ľuďmi? Pretože pijem.
 Slove, u nás v komisii, nás niekto nikdy týždeň ukradol corusku
 U novinárov ste mladali? Ach, ešte aj také starosti nás robia!
 Si spokojný, tak a vie? Mohol by si prísť tu ako. Veľmi nové od-
 delenie. Tuľa metalurgická alebo pre niektorú plávu.
 Niektorú plávu má predsa len!
 Osať, má pravda. Ale veď je to jedno. Prišiel medzi nás! Má ti 4000
 brutto - netto, všetko dokrmady. Sme tam dobrá partia: ja, Ľuro,
 Karol a sedro. Akurát a Ľadren máme starosti. Prásteľ s nami cho-
 diť na ryby. Ale vyšiel sa vo všetkom. Tri razy bol na protialko-
 holickom líčení, a nedostali ho!
 Ešte uvidíš. Sákajú si aj školstvo.

Ako chceš. Aj tak tam nič nedosiahneš. U nás sa to nedá. Nemáme in-
di, odborníkov, na všetko sme sami dvaja.
Vyserať prepracované.

Už mi to všetko lezie na nervy! Veď aj z toho Liptova by sa dal o-
previť krásny uhoľný revír. Nemuseli by sme chodiť do Ostravy.

To je ľahko, keď tam nemá nikoho, kto by to zorganizoval!

Človek sa len roztuluje, roztuluje a nič. Už aby niečo sadli!
Ale, no tak, nasmadavajte, veď si sničíte zdravie.

Čo by som nasmadával. Koho by nasmadával taký debilizmus!

To je práve chyba, že nasmadavate, a stále pritom opakujete tie vaše dve
nadmávky. Čo nemáte slovnú zásobu? Veď sme kultúrny národ. My sme je-
den z najkultúrnejších národov v Československu!

Čo? Akú slovnú zásobu? Máme tri nadmávky: idiot, blbec a tu tretiu
nemôžem povedať, lebo sú tu šeny.

Báte dostanete infarkt.

A čo? Nemám nadávať? Kristužít!

Naopak, treba nadávať, lenže civilizovo. Nie meštinárske slová, ako
idiot, blbec, dentista, ktoré sú našim ľuďom cudzie. Ale naše srdce-
nár papiň, strela ti do matere, krepán, čaptoš, plundriak, budogán, ky-
lymar, srgen, krochoť s možnosťou použiť aj chrochoť do čerta, odvysok
padro, chruchel a preste nasmadávajú ani národné menšiny - sa sude-
lár - že je známka nadávok pre súkromnú potrebu.

Ale to sa dá použiť len na Slovensku. Čo ak sa ocud susedie do An-
glicka? Ako sa povie po anglicky plundriak? The plundriak?

Bomšial, ako už toľkokrát v histórii, sme náteni my Slováci naučiť sa
aspoň základné nadávky v cudzích rečiach.

Kolko rečí vieš, toľkokrát si Slovákem.

A vidíte tú nespravodlivosť? Takému Angličanovi stačí byť Slovenom
iba raz a dohovoriť sa všade. Slovak musí byť Slovenom aspoň dva ra-
zy, ak chce vyasdať Angličanovi.

Ale má to aj pre nás výhody! Ak je u nás každý len trikrát Slovenom
/čo nie problém - stačia slovenčina, maďarčina, čestina/, tak je nás
vlastne trikrát viac ako nás je!

Pomaly by sme mohli svoju vyhlásiť vojnu Amerike!

Začali by sme ju s ten zvyšok čechákov v Amerike, ktorí by to pre-
čili - tí by mali možnosť hľadať si prácu na Slovensku.

A konečne by sme mali aj pre nás tak potrebné kolónie. Američania
by chodili k nám na Slovensko jednak za prácou a jednak študovať na
naše vynikajúce vysoké školy!

Ale priateľovalectvo by sme regulovali! Jedného dňa budeme musieť po-
vedať: dost! Končíte doma, Američania, veď sa nepomestíte.

Nuže čaká nás veľa starostí aj s černochoťmi.

Treba ich držet nakrátko. Za trest ich pošlem vždy do Tatier. Tam je
such, to vie černochoť veľa rozlústosť.

Viete si predstaviť tie pochody hladu s Prívidse do Bratislavy?

Tie transparenty: "Slobodu černochoťskej štvrti v Trnave!"

Čaká nás ťažké obdobie. Mochi budú proti agresívnej politike.

Rých posudzujeme. Od Nového roka predsa sedia v slovenských väzni-
ciach iba Slováci.

Viete, aký to musí byť dobrý pocit pre dozorcov, keď si budú močiť s
vážnami pohovorit v materčine?

Prečo si sabil ľara, mičo?

A či ja viem? Veď pán prokurátor už dačo vymyslia.

Bolesť, nič novica.

Ale čo byste nevedeli! Len o tom nevieme, že ničo viete!

Nemáme podliehať týmto depresívnym náladám! Já vám domášem, že toho
viete dost. Vedecky. Malý test.

MY SA PÍTAME - VY ODPOVÍDAME.

Pre každý národ je prvých tisíc rokov slobody najťažších!

Poznáš Jožku? Teraz pracuje v Bezpečnostnej rade. A na Jožku dajú!
Minule, keď sa Arabi škandalovali, že sme im dodali guľapušky, dobre
ich Jožko usadil. Vraj, že sa rozkríkajú? Arabi! Domov choďte sa ro-
zkrikovať. Arabi!

- L: A neboli trochu podpitý?
- S: Muž bol - nabol, ja by som sa mu vôbec nešudoval. To nervové vypätie v tej OSN je obrovské. Je to veľká budova, len trafiť do správnej rokovacej sily si zleđa sať oceľové nervy! A potom, Joško je v ďalšej cudsine, olivo mu sa otáča. Minulo vraj zasnil na Hospodárskej rade "Házám, házám, te drága snóp!"
- L: Taký život majú tie naši diplomati. Japonci provokujú, treba sa usmievať. A na rokovanie púšťajú bag valašky.
- S: Je nás dosť. Veru, keby sa zobudil Štúr, bol by hrdý na svoju národu vlast. Koľko krásnych vynálezov sme venovali ľudstvu: Kopeľon šachový stroj, Pajdašáková observatorium, Melkovič brusendo
- L: A to je ešte len začiatok.
- S: Najťažšie bude predbehnúť Japoncov.
- L: Ale na čo, napríklad v produkcii brynzasy sme ich nechali ďaleko za sebou! My vyrábame na jedného obyvateľa tri galety a Japonci ani jednu!
- S: Oni sú v tom Japonsku behuďak v nezádinciuhodnej situácii. Navyrábali si elektriny navyše a teraz nevedia kam s ňou.
- L: To je tá ich hlavná konjunktúra. Obrovské množstvo minulý rok museli odviezť priamo do mora.
- S: Vien, Medzinárodná vedy trasa. Najvyšší čas, aby Joško ten problém rozvíril v Bezpečnostnej rade. A na Joška dajú!

E s i c a   s   S a t i n s k ý
/ R A D O S T N Á   S P R Á V A /

I v a n   V y h n a l :

"Bísnici jsou prokletí,
ale slepi nejsoú,
vidí očima andělskýma".

WILLIAM CARLOS WILLIAMS

B E A T - G E N E R A T I O N

Hello, Audrey".
Hi, Dick, how are you?"
I'm fine, thanks"
Will Allen come?"
Maybe he will. Oriowski loafa somewhere here about"
he's over there"
Hello, Peter!"

To sa baví u vedľajšieho stolu vlasatý homosexuál s
pýlatou vysokoškolačkou.

Jane v newyorském Metro Clubu na Druhé avenue. A tu dvě jaňa: Allen
Oriowski jsou známa i u nás v Evropě. Americký básník Allen Ginsberg
jeho pravá ruka Peter Oriowski. "Le Metro Café", tak zní celý název to-
hoto podniku. Měli to místo nímědou: prostě v podzemí je kavárna, kam
pouštějí nikdo nechodí. Majitel jia tenhle špinavý lokál pronajímá jen

to, že mu zvednou tráhu. Poesie ho nezajímá...

"Jsem prostě ubitá generace, chápete?"

Best generation. Tak je pojmenovali novináři - berou to za své. Společnost, v níž žijí je natolik demokratická, že jim dává svobodu, jistě se oti ni mohou bránit. Jistě se mohou i smát. Já se, že se pohybují v rámci kraje, že je jim souzeno skončit ve slepé uličce.

"Něco, bude recitovat Stanley", uvádí Peter vysokého blondína s notou v ruce.

Pro každého pět minut. Poesii se zde netleská, o poesii se tu mluví. Mluví, musí tlačit rozbitými židlemi se sedí. Vždy i jinde v New Yorku, v Greenwich Village, v chudých čtvrtích portorikánců, v San Franciscu, v North Beach. Ve spojených státech, potých let, Americkou literaturu sevrátila vlna konformismu a proti tomu je třeba bojovat. V rytmu dlehu, bobtnající lásky, drogami a marným štěstím.

"Kam se dát? Co dělat? Proč?"

A tomu, aby mohli být ve Spojených státech zahránko prodeji jakéhokoli knihy, musí být svolán soud a zahájen tzv. cenzurní proces. Takový proces vyvolal mladinu veřejného mínění v listopadu 1957. V San Franciscu měla být Ginsbergova sbírka "Kvílení" /Howl/. Vydavatelem byl Lawrence Ferlinghetti. Soudcem veřejného mínění. Obžalována byla otevřenost, a níž vyvolala promiskuita a homosexualita na stránkách sporné knihy:

- ...kteří si vypálili cigaretami díry do paží,
na protest proti narkotickému tabákovému džmu
kapitalismu,
- kteří kolportovali superkomunistické pamflety
na Union Square, plakali a svlékali se,
satis se dírky z Los Alamos letely a uletely
i Wall Street a pítaly od přívazu na State Island
letely také,
- kteří se o pláche shroutili v bílých těleovídnách,
naši a rozechvění před sokolím koster
/jinych/, kteří koukali detektivy do krku,
a s gustem křivili v policejních antonech,
neboť nespáchali žádný jiný zločin, kromě
své vlastní divoké odvazové pederastie
a opojení,
- kteří kvíleli na kolence v podnence a křavě
odvlekli se střešky návající genitáliemi
a rukopisy,
- kteří se nechávali ardat do prdele od svatoúšňových
motečnicků a vstoupili radostí,
- kteří koupili oceany a nechali si je koupit od těch
lidských serafimů námořníků, námořnosti
atlantické a karibské lásky.
- kteří se ráno i večer pářili v ráčových zahrádkách
a na trávnících veřejných parků a habitově
a štědře utraňovali semeno kádání,
kde přišel.

*****

mesadatelne právo básníka, vyjádřit vše, co cítí a co si myslí, se po-
gwilli američtí literární vědci a umělci. Gustav Ginsberg jen obnažil
přímě naturalisticky vyličil americkou skutečnost padesátých let:

...Asi proti němu povstává.

Končí ani takovou šanci jako čínský kuli.

Radší se spolehnout na svůj národní dědectví.

Můj národní dědectví se skládá ze dvou kolínek marihuany,

mlíček genitálií, nepublikované soukromé literatury, která

Hemoglobinu se o svých křivkách ani o milionech
besprávných se šije v svých květinářích v síti
pět set slunci. Kružil jsem bordely ve Francii,
teď je na řadě Tanger.....

znají drobné. Sice se dá. Kradí se rože. Zaklaply už i černé futrálky
mamont, ale Ginsberg nikde. Lokál se pomalu prázdní. Až teď, někdo se
ze šatů východem dovnitř...

znají mu k němu stolu - je to Allen Ginsberg!

Teď není čas, ale se omlouvá, ale snáší to. Tak kdy? Určitě dnes večer,
ne tu nebude. Třeba za dvě hodiny naproti přes ulici, je tam podobný
klub, mají do půlnoci, stihnou to? Platí!

"Jistěcky omezují"

Kolem nás je tma Allene, je třeba se ptát, kudy van. Ad Fontes!

"Live as your paw, St. Francis said to the wolf" snáší se Allen.

Novoří Allen Ginsberg:

"Pro mne a pro mé přátele je hlavním zdrojem tvorby ta oblast duševní
se působí podvědomí intuice, jež bývají v rozporu s oficiálními výklady o
světě. Ve chvíli, kdy usedíme, obvykle naplňují rodná či básně o tom
co, nebo namalovali obraz, nemáme ještě žádnou představu o tom, co bude
sledkem tohoto procesu: nemáme pojem tvůrčí snů. Bylo by proto pro
se těžké být umělcem tam, kde se začíná předepisuje program, kde vládne ně-
jaká ideologie. Vzdělají o to, obvykle vinná svět bez pojednávání, bez mate-
riálu, bez ideologie, jen svými otevřenými sny. Má osobní stanovisko vy-
slovit a mého srdce"

A co britští "rozcházení mladí muži", je to něco společného?

"Tak jde spíše o sociální problémy, má nějaký pocit. Mladým ame-
rickým umělcům a našim okruhu jde především o osobní vytržení, zabý-
jí se spontánní mluvou a tvorbou, výskumem totality svého vědomí, všech
sloves a pocitů, obsažených v lidských tělech. Já jsem sám již zcela
zvyklý bez jakéhokoli vyjadřovat svou podvědomou intuici"

To jsou slova tvoje, ale myslím si, že určitě nagaňovaností se vy-
mout nemůžeš.

"Ano, jsem kritický také ke své zemi, kritizuji to, co mi připadá na A-
mericu kruté, ale hlavním posudem mi není kritičnost, vyslovuji prostě to,
co v dané chvíli cítím. Bohužel, jež kritizuji, jsou obecné a vědecky přitomné.
to chorlost srdce a strážná síla, které jsou důležitou příčinou centry
space technologie a techniky. Lidské, který sám se sebe doporučují, je sou-
hlavní. Jistě, že to není všechno, že to nezabývá všechny problémy, má to
tak vyřešit problémy lidských, sociálních vztahů, problémy srdce a citů"

Můžete se také k s e n u ...

"S zen-buddhismem jsem se seznámil prostřednictvím Snydera. To je
mladý výborný básník, jednak je to živý hrdina jednoho Kerouacova románu.
Měl jsem s ním ve společném domku v Berkeley. Snyder tam studoval
spirituální a čínskou. Měli jsme také tehdy - to byl rok 1955 - první
velký reading v jedné sanfranciské galerii a tam jsem četl poprvé své
vše. Měsíc vlastním objevům v poezii byla také blízká tradice zenového
mluvění a přirozená kompozice krátkých básní ve stylu haiku.

A - drogy?

"Drogy? Marihuana se stává v Americe takřka společenskou záležitostí.
Mnozí dříve alkohol. Lidské se kouří v domcích společnostech, aby se lidé
stali do národy. Existují lékařské testy, které prokazují, že některé
drogy jsou - pokud jde o následky - mnohem neškodnější než třeba alkohol
nebo kouření."

Mé vlastní zážitky? Jste jako telefonní centrála, kterou prochází ne-
málo počet rozhovorů najednou. Rozšířené vědomí."

Ne, matka Ruska, otec Řid.....

myslí, že každý je šid, stejně jako každý je bíloch nebo černoch, všichni jsme v našem století smíšení, když ne fyzicky, tedy aspoň v myšlení. Et lidový, smíšený smíšený. "Je totočnost je mimoslovní, nejsem Allen Ginsberg, jsem více než těchto třináct písmen, " proto také máva považovat za velmi umělé Gilla a Pounda, antisemity, kteří nevěděli, že berou-li: takto, jsou sami vlastně šidi. Sami psát, že vaše Praha má větší sympatie k lidovství než třeba Israel, kde jsem před časem byl. Ostatně nejvíce tyto Prahy jsou ověřeny se lidovstvím: Golem, Kafka "

Tak s tím bys teď u nás neprošel !

"V Československu je každý pravděpodobně pořád opilý!"

Jsi považován za největšího z amerických bohů....

"Nezdraní si žádná háka !"

A také za nejvýznamnějšího představitele neakademické americké poezie. Myslíš, kdo podle tebe ovlivnil vývoj vaší poezie?

"Samozřejmě, kteří nejtvrději zasáhli do vývoje americké poezie? T.B. Nebo je u vás sním a jako si sám básník začíná mít vliv - na mladé básníky v USA už jen nepatrný. Prošli 19. století slavní Whitman svým Gahya volala varhan, pro který hledal zdroje v klasických tradicích i Anglické psalčinu Bible /O něco podobného se pokoušel před Whitmanem William Blake/. Ale pro nás je i Whitman příliš literární, přestože šel do poezie víc realistického života než jeho předchůdci a vytvořil větší prostor a možnosti pro variace ve vlastních citech. "evanujeme Whitmana, Williama Carlosa Williamsa, Pounda, Marianne Mooreovu, jsme ovlivněni i čínskou poezií. "níme svět vizuálně místo abstraktně, obracíme se k těm pramenům, jež zdrazňují konkrétnost, odvracíme se od nímace, které pobírala přízvuky ve verši a nutila básníky psát v metronomicky pravidelných rytmech. "opírejte dýchali. Když člověk mluví, dává rytmus v rytmu řeči, ty však nelze promítnout do jambického pentametru, na neposkytné možnosti, aby poetická řeč byla dřevová"

Takže výrazný rytmus řeči hrál podstatnou roli v hledání formy?

"Připíchl k fyzickému zkoumání sama sebe. "essie se stala jakousi formou jogy, prostředkem přímé konfrontace sama se sebou. Od r.1945 počali naši básníci zkoumat reality svých smyslů a těla"

Konkrétně kdo, a jak se to u nás projevilo v tvorbě?

"Tak třeba Jack Kerouac je básník veliký a vlivný, kromě toho je stejného kalibru práce jako Christopher Marlowe nebo Proust. Čtil mě a ovlivnil, navzdal jsem jeho spontánní způsob psaní, který vynalezl."

Zajímavý je Gary Snyder, který strávil posledních osm let v zenovém klášteře. Umí čínsky i japonsky, zkoumal dech a studoval verbální formu, které slouží k protuzení fyziologických a tím i citových center. A pak je tu Corso, kterého znáte, a "erlinghetti, který je básník poněkud přímý, ležší. Z pramenů jsou kromě Kerouaca nejvýznamnější Hubert Selby mladší, autor knihy "Last Exit to Brooklyn", a William S. Burroughs, který psal "The Naked Lunch".

píky, to stačí. Ty jsi už u nás byl Allene. Naposled jsi byl ve Viole pomně si vzpomínám, měla nějaké vřady k interpretům...

"Mělo se mi, že poezie se u vás recituje příliš profesionálně. Má jsem se recituji stejně jako Ferlinghettiho, vadí mi určitá přecitlivělost. Poetii berete příliš těškopědně a vážně. Živáčnost nemusí být vyvážená vážností."

Básníci by měli sami recitovat. "že to naučí? Naučí se to. Jejich práce vyplývá ze situace - sním to z vlastní práce. Jen ten, kdo to rozumí, má autentický smysl díla. Franz Kafka četl přátelům Prose, a přičinil se smíli. Básníci by měli číst své poslední básně, vydávat citové

G r o s m a n + Š i m e k :

D O Ž Í N K Y V N A Š Í O B C I

Každá obec, malebně rozprostřená v úrodném Počuzoví, honosí se slávou tradičních dožinek již od dob Marie Terezie. Ieč poslední dobou výnos z hektaru začal povážlivě klesat, sklizeň obilnin se spíše podobala houbaření a od klasu ke klasu již v alze netrefil. Tyto okolnosti nás vedly k tomu, abychom netrvali tvrdohlavě na tradičních buržoazního zemědělství a slávili dožínky jen jednou ze pět let, až nastřádáme úrodu.

Letos tedy nastal kýžený pátý rok. Již přípravy naznačily, že oslavy budou mohutnější než kdy jindy. V každé chalupě se peklo, smažilo, prkenné podlahy se smály bláhovou a čerstvé vápno usadilo se na zdech. V předvečer slavnosti zepnul předseda místní rozhlas a živé vysílačky, posluha Jona, se tudíž rozběhl od chalupy k chalupě s trychtýřem všude oznamoval, že při příležitosti dožinek přijede divadlo z města. Slavnost pak se bude zakončena nevídaným cvičením požárního sboru, při němž poprvé v dějinách obce bude použito místo kbelů stříkačky s překvapujícím účinkem.

Druhého dne se vesnice probudila do zářivého rána. V domově dýchodě se s hrděm vzpomínalo, jak v roce 1906 zlý statek Brna přerazil bíl o svého čeledína. Pak se výminkami seřadili do průvodu a obešli zahrady bývalého zámku, aby se přesvědčili, že zemědělské šlechta je už dávno pryč. I na jiných místech vesnice se rozběhly besedy se zasloužilými bojovníky ze svobodné armády. Na schůzi v restauraci "U Kotoučů" vzpomněli obyvatelé na legendárního pasáka ovčí Jana Fatajdu, který zachránil svě- řené stádo před vlky tím, že se sám nechal sáček sežrat, za což mu byla pak udělena peněžité odměna ve výši 40,- korun.

Ale i současnost obce skrývala své talenty, a tak se dožínkové dopoledne stalo přehlídkou družstevního umění. T,aktorista Ciprian předvedl jízdu na šesti strojích současně, při čemž na jednom jel s ostatní evlád- dal válí. Zootechnik Houbert pak zarecitoval vlastní básně o lásce do- jičky a námořníka, kterého bouře náhodou zahnala na vesnický rybník. K polednímu přijelo ohlášené divadlo z města. Profesionální soubor, který se skládal ze dvou žen a jednoho muže, pro nás připravil historickou hru "Bitva u Lipan aneb šest tisíc mrtvých". Byla to velkolepá podívaná na fantastické výkony herců, z nichž každý hrál nejméně deset postav. Zvláštní muž, který představoval polní vojsko i penskou jednotu, nepolevil celé tři hodiny v tempu. Chvilí útočil, chvíli chroptěl, chvíli jásal a nakonec se udeřil o vřz a padl. Všichni jsme plakali, ale on se jako zá- zrakem zvedl a řekl: "Neplačte, to byla jen hra!" A bylo zase veselo. Do- žínkový společný oběd na náměstí byl také důstojný tohoto svátku. Druž- stevní hejno bylo celé vybito - a všechny tři slepice snědeny i s peřím. Spokojení radostným průběhem dne, těšili jsme se na zlatý hřeb dožinek - cvičení spojených požárních sborů - největší od I. světové války. Přesně v 16,00 polil velitel cvičení, Jan Voda, za napjatého ticha radnici petro- lejem a vyzval rodiče, aby dnes klidně půjčili dětem sítky na hraní. Ste- plo se tak. Příští hodinu oceňovali diváci potleskem, jak si děti hrají. V 17,15 vypadla konečně Jiřímu Pentáčkoví sirčička z rukou. Radnice veselo chytila. "Výborně" zvolal velitel, "Hoří!" a hvízdal na prsty. Z blízkých i vzdálených dkyrtů se vyřítili hasiči, obklíčili neprodyšně radnici a zano- tovali píseň "Červená se líhe záře". Při šesté sloce předseda znervozněl: "Snad byste mohli začít hasit". "Tenhle plamínek?" zasmál se velitel, "to uhasíme elinou". Zase se čekalo. Plameny zachvátily druhé patro. "Heste!"

FAHRO BŠINGIS GONNA

Romon Kassel, syn tatarského otce a ruské lidovky, pod pseudonymem Roman Gary úspěšný francouzský romanopisec vyznamenaný cenou prvního Concoursu, napsal pod otřesným dojmem návštěvy lidovského historického útvaru ve Varšavě první svazek románové série "Bratr oceněn". Příběh, která vyšla v polském nakladatelství Gallinard, se zval "Roman Bšingis John".

John z Kassel, lidovský komik s přezdívkou Bšingis John, vystupoval několik let v berlínské kámarě. Později jej zastihl a roku 1944 ho zabil SS-führer Schatz zastřelil. Od té doby se zmiňuje John jako klíčová postava, jako dybuk, v duši nádherného SS-führera, svého vraha. Ten byl si-
deifikován a přelstěn - obětí - jako policejní komisař v západně-
níkém městě Licht.

Tuže "dybuka" Gonna a dybukem posedlého nacisty Schatze se prolínají
v příběhu, se Schatzem jako projevuje "A jidiš mamme" a John si zase
přidá "Lorot Kassel". John představuje Schatzovo špatné svědomí, kry-
minalistiku, jichž se ani psychoanalýza nedokáže spravit, ba je
si dokonce nechtějí ukolébát. A právě tak jako Schatz je posedlý Gon-
na, je John, který putuje dějem knihy jako věčný lid shasver, posedlý
Schatzem tak, že si položí otázku: "Kdežto už nevím, jsem já on, či on je
já".

Tak, jako tyto dvě postavy, jsou dvě další hlavní postavy, ale dokonce
mnohem vedlejší, alegorické. Autor je španělsky představuje v souvislosti
s brannou vraždou, případem, který si rozhlíd policejní komisař
Schatz. V blízkém lesním svazku "Geistwald" bylo během noci dvě obje-
veny 22 mrtvých mužů, savčáckých stejného způsobu - bodnou ranou noem
zad. Schatz má na to, že je to práce šle. Teprve když dojde k obje-
vům dalších 17 stejných odpravených mužů ve vile barona von Fritzwitz, pozná
klíčové skutečné pachatele všech vražd. Je to hajný Florian, který
včas uprchl s baronovou manželkou, paní Lilí von Fritzwitz a který
zabil její milence, kteří ji nedokázali ukoléb. Lilí reprezentuje v to-
m knize lidstvo, které čeká smrt na uspokojení svých tužeb: Florian
personifikací mrtvi. Ti mrtví mužové, kteří nedokázali lidstvo upo-
kojit, podle Garyho jsou mj. Ježíš z Nazaretu, Papež Jan XXIII., Adolf
Hitler, nebo alegorie představující vojsko, policii, monarchii, církve,
Kasseli, vědu.

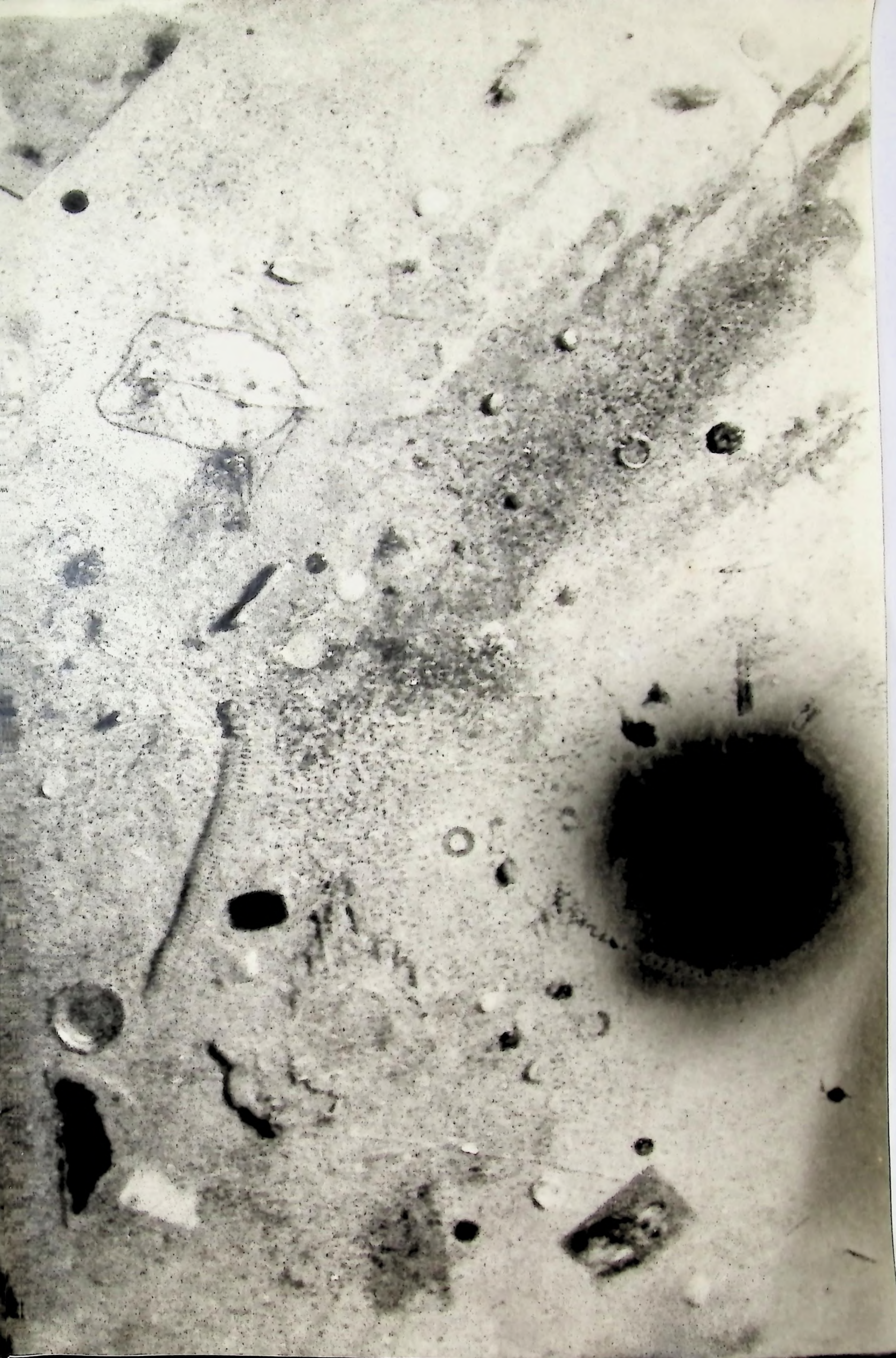
Florianova povídka k baroně Lilí, že sfera s Ježíšem byla jednou
nejlepších, vyvolává Bšingis Gonnův nář: "Čtěl byste si las-
ové šle, co přinesla tato historie naší takové obchody nepřijeli svůj
nejlepší přítel?"

Autorů Gary buď bude bezpochyby ležet Schatz. Nicméně potvo-
m bude, jestli by se Schatz a Gonna nepodnikali další put o ní vy-
středí další svazek série "Bratr oceněn".

/ M.T./

značnou
C E N T E N A R I U M
ešte naši lidovskými velcími a protolidskými naši lidovskými chrono-
maty patří Ježíšovi ben Salomo Heilprinovi. Šel okruhem v letech 1660
1746 a byl jedním z nejvládních talmudistů. Vynikal mj. jako kabalista,
chronograf a literární historik. Pochoval s rabínské rodiny, které od-
povídají svojí pověstí od slavného R. Salomo Luria. Jeho otec byl Salomo He-
lprin, který jako rabín působil nejprve v Glusku a nejspíše v Minsku. Heil-
pin se snažil o povznesení štěstí talmudu. Při tom kladl důraz na lo-
žské pochopení talmudické aluky.

T H I S T A N T S A R A

Reklama k manifestu o lásce slebů a lásce nohou:

Jak jsem se stal zastávkou, zastávkou a zastávkou

časů 14. prosince 1980 v teorii kolovratu, které

byly zastávkou a zastávkou a zastávkou

mláde velmi poctě

mláde se na 998

1) život je velmi laciný, je pro mě jen 998 života

2) život má 998 života

3) při mých páte, spangly, a pár trád

4) v rámci polojasnových stavu ochrnutí, provázením státního
přehledu

5) 998 se jmenuje 998

6) život je tedy laciný

7) život je trochu dražší

8) život je krásný a smrt je tedy krásná

9) 998 mládež dny jsem byl na schůzi biblí

10) tak mnoho lidí

11) byli krásní

12) krásní

13) Krista Thura, 998 idiotů a nevymyšlených postav, předních a uvnitř

14) se stát koncem

15) byl ostatní krásný

16) krásní jsou krásní

17) se je krásný, krásní-li pravda ?

18) se to není krásný,

19) má mni ve vyhlídce

20) má mni v adreši

21) se přesto je krásný

22) výhledy, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

23) krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

24) krásní jsou krásní,

25) v rámci jate krásní, velmi jasně, krásní a krásní

26) krásní 998 v rámci: "Ústředí bych provést něco jiného ale krásní

27) krásní idiotů, krásní a krásní".

28) se na krásní krásní: "Se jsem v rámci krásní, je krásní nebo

29) krásní?"

30) krásní lidé /krásní, krásní, krásní, krásní, krásní/ krásní krásní

31) krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

32) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

33) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

34) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

35) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

36) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

37) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

38) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

39) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

40) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

41) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

42) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

43) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

44) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

45) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

46) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

47) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

48) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

49) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

50) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

51) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

52) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

53) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

54) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

55) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

56) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

57) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

58) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

59) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

60) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

61) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

62) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

63) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

64) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

65) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

66) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

67) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

68) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

69) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

70) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

71) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

72) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

73) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

74) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

75) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

76) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

77) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

78) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

79) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

80) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

81) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

82) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

83) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

84) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

85) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

86) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

87) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

88) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

89) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

90) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

91) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

92) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

93) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

94) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

95) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

96) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

97) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

98) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

99) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

100) krásní krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní, krásní,

RENTA DE INGRESOS AGREGADOS PARA AUTOPROTECCIÓN

E. TZADA

Hotebný nezúčastňujúci mosok
 kováč pišťalka s citronovou čas lásky
 poctiví v konštruovanom alóce
 škôli bludá ryboženie ,džkoji dýchoj
 útlaková lampá opium
 2 houslí
 slina včerného slýna včerného očného krajice
 slina křížů

Páni přeručení
 já dobrá, moje oko rovněž nosí kufir
 Páni vstřebání
 tehni nestrádava
 já nebe purifikuje
 že naplňuje vědyt já jsem stálemobn

wýwra Pan Antipyrin
 Me sáby ve stávicích ? Pan Saturn
 Ueno
 B.e.b.b.b.b.b.b.b.b.b.b.b. Pan vellehání

číslo pínsety
vojení pštroších pohlaví
1888

slat na dobrotu biskotela královna
mácha s tvrdých usálých svétin
silovat obilky

dotčených částí hlavy připravovat obrovské rozhoštění
ledovcových splavů

mlék přivážený na
od lázeňových
stojanů
mlék a eventuelně (směs) sechemické záhy
žláznová kůže
mlék

činnost z náležitými ozáčením
včetně knos

Ukrajina je v posledních letech zažila výrazné změny v politické a ekonomické sféře. V roce 2014 došlo k převratu, který změnil vládu a přinesl s sebou řadu reforem. Ukrajina se snaží posilovat své demokratické instituce a bojovat s korupcí. Ekonomika se pomalu zotavuje z dopadů krize a války na východě země. Ukrajina zůstává důležitým spojencem NATO a EU.

shockly pshytek
nievolné tik-tak

[illegible]

křesťan
 křesťan, křesťan, respektuj
 křesťan, jaká má levice
 křesťan, cože ? Křesťan jsou ti lidé
 křesťanových obětích
 křesťan žije
 křesťan
 křesťan
 křesťan kdo přichází ?
 křesťan
 křesťan křesťan žije

ptáka jenž hoří
 moje mušná síla pod kopulí
 štěstí štěstí nad planoucím
 štěstím se dně rubínu
 proval jsem svou duši
 kámen kamenu
 kámen bez reklamy
 kámen a moudrém
 rádek jako přátelství
 laci: bolest ohně
 kalila mi oči
 shodil jsem je do vodopádu
 hojít
 lidš můj obličej
 kruhu večera nebo v zavazadle
 v bílé kleci
 ves večer odjíždím
 kára pláče
 mém loži v továrně
 vyjí psi a jaguáři

proval jsem také svou duši
 kamení nárenku
 ejklíři s ovázanou tváří
 j bratr vzlétá
 yl jsem čestný
 stro nekonečná
 omečný pro tuto
 ce
 rdice lékáren rostliny
 e otvírají ve sferoidálních zářích
 kořalky náboženství je to pravda
 vi a šašek

ŽIVÝ VEČER

n zralých slunečních kamenech
 voje ticho načíná hodinu uléhání
 a tvých prstech se smyká stromovitá hodina
 le stín tone v písku
 alkými šarlivými vlnění se opěsá nalátnost
 uspává se tvoje divošská sluneční síla
 tvrdého plodu který se rozevírá
 vyplula sár k druhým svahům
 da se vymanila z tajných násilností
 voje snívá bleďost a níž se oplodňují dny
 osforové přechody a nepochopené významy
 uk dlouhá noc bez vzpomínky
 luk opuštěné hroudy bije do dveří
 vědné střeby pokryly tvoji tvář
 o zbývá udělat při noční práci jež nemá pokračování
 eš zadržet noční naději
 ako strom jako strom
 ako vítr v písku
 iješ v nejistotě
 em abys nic neztratil ze zamlčených strastí

Kdyby mě stáří
 navštíviti chtělo,
 savřel bych dveře
 a jemu vzkázal
 "Nikdo není doma".

ANEKDOTA

Deštiví obři letní svěžosti
 ó hlubiny marných září
 stále jdu a pokouším se o nejisté
 pády
 zda nejsem ten který zdá se vidí
 sebe šit a hynout
 Takto jdu a listuji v krajinách
 na pokračování
 trápící trápen věrný
 z mrtvého dřeva z hliněného masa
 se špatným lesem vytrvalý
 až k příští zastávce
 Jsem koněm, jsem řekou
 postupuji špatně, nicméně však žiji

T
R
I
S
T
A
R

T Z A R A

1896-1963

vůdčí osobnost hnutí D A D A

K o k i n - v a k a - š u

/ z japonské poezie, 8. stol. /

Všichni jsou to jidaši, je tam jen jeden člověk pořádný - prokurátor,
 "a ten obžaluje všechny ostatní, že jsou viníci".

G o r o i

11 Například hlavní náboženství křesťanstva věří, že Bůh se-
stavá ze tří osob, stejně jako věří v trojici hindové, zatím co mo-
medáni a židé věří, že Bůh není trojice, ale jedna osoba. Avšak
medáni nedávají svému Bohu žádné osobní jméno, zatím co židé
dávají ve svých svatých spisech opět a opět, mnohotisíckrát,
osobní jméno. Mohamedáni tvrdí, že Bůh nemá žádného syna +, ale ži-
dé věří, že Bůh je jejich nebeským Otcem. Je tedy přirozené, že kaž-
ý z těchto náboženských systémů uctívá Boha odlišně a že někde
může být omyl o Bohu. Mýlné uctívání nemůže být nikdy přijatelné
pro jedinému pravému Bohu, jak řekl jistý muž před devatenácti stole-
tími, když mluvil o Bohu a o rozdílu mezi semaritánským a židov-
ským náboženstvím té doby: "Bůh je duch, a ti, kteří jej uctívají,
musí jej uctívat duchem a pravdou."++

12 Z toho důvodu je velmi nutné poznat pravdu o Bohu, aby-
chom věděli, kdo je a co je.

+ Viz Koran, sura XVII., 111; sura XVIII., 1-4

++ Viz Jan 4:24

F. H. RICHARD

M a d o n a s h a v a r z y

Selybní tvář
 temenné oči
 a čerta hyany
 v slasceku ránu
 s nichl šiši stroch
 još v křečích
 snaží se snít

ve stuhlé zuce
 verdikt
 jonš přelal ji kot
 který ji zmačkal
 dřív
 než ji stál .

v hluboký nitru plamenek vzpomínky
 na oheň paplonských noci
 chalífů náznak
 všni sovillských ráží
 na zoskoš
 vzrušenou nočes
 teď
 když pod klamtem noci
 přijetou
 s díky
 krásvci slunce
 kotěny
 poutají

A štěstí ?

šilný pěk
 šitici se
 stěsňlav
 proti dlešbě náčeti
 rychlostí vteřin
 još ti sbírají !

N á v r a t

Stojíš tu
ve dvoraně

Kennedyho mezinárodního letiště

a čekáš na Něj!

tentokrát však v černém
tentokrát naposledy

vrací se
netěšíš se na něj
jako minule

netoužíš
jej
políbit
jako minule

Vrací se navždy

v cínové rakvi
pokryté hvězdnatou
vlajkou
a medailemi
prokletými medailemi
o které
nestál!

Svítlí už měsíc
nad runway

ale ty vzpomínáš
na jiný
měsíc

- úplně jiný -

Ten Váš
společných kroků průvodce
v dobách
kdý

měsícem
chodili jste spát

- s měsícem
s láskou
s ránem -

zmáčení rosou
láskou znavení

šťastní

vzpomínáš...

Vzpomínáš na doby

kdy bylo příliš brzy
řici to
co nyní je zbytečné

Slyšíš hukot letadla

s nákladem hrdinů

- s nákladem hrdinů
kteří nikdy
nechtěli být
hrdiny -

přistává

a
ty
víš

že to není sen

vidíš vlajky

slyšíš hymnu

utíkáš
sněješ se

pláčeš

utíkáš do snů
které nekončí
utíkáš do noci
plné přízraků

- jež nelze odohnat -

Měsíc je přebarven

na
modro

najáskem sanitky

z
Patersonu .

Kennedy International Airport - 17th March , 1966

A měsíc má modrý přeliv

modré pruhy
bílé pláště
~~rudé hvězdy~~

bílé hvězdy
rudé pruhy
rudý kříž

M a d o n o

Madono

proč ústa tvá oněměla
hrůzou z rozkoše
či rozkoší z hrůzy ?

Madono

co vypadlo z tvé ruky
než znehybněla
dýka či růženec
myrta nebo lahvička jedu ?

Madono

co úsměv tvůj znamená
lásku ?
nenáviť ?
zlobu či beznaděj ?

Madono

nač jsi myslela než zkamenělas
co viděly tvé oči
den
nebo slunce na prahu noci
vraha nebo milence ?

Madono

kdo jsi
oběť
či vrah ?

P e a c e - b l u e s

Strhnete flekaté mundury
                                          dokud je čas
 nechceme videt na nebi
 místo cervánku
                                          atomové reakce jas
 nechceme slapat v popílku
                                          a nechat si rozkladat krev
 chceme jen kytky nechat kvést
                                          a sem tam si k nim přivonět
 nestojíme o radioaktivní záři
                                          namísto měsíce
 chceme parky a kvetoucí louky
                                          ne zpustosenou zem
 nechceme pomalu umírat
                                          s pocitem vítězství
 a zakopávat o zuhelnatělé trámy
                                          a vojenské prilby
 metoužime po medailích
                                          a vlajce na rakvi
 metoužime po bombastických pohrbech
                                          s projevy
                                          během nichž pozůstali budou umírat

 Nechceme zpívat chorály
                                          na svém vlastním pohrbu
 nechceme nést monstrance
                                          na poslední cestě lidstva!

/ Ze sbírky " CONTRAVAR " /

z a p o m ě n í   a   n a c e s e n í

Š d n ě ,   Š m e ě

          j e ť t v o ř í t e t o u ě t ě m ě d n ě

n o d ě n y

          j e ť m ě j í t e j a k o o b l a k u
a z n ě c ě n ě z a s t a n ě n ě
n e ť g ů t ě l n ě v ě d ě n ě
v o s l a d ě n ě o b u .

K l a d ě t ě p l e t ě ě

          j e ť n ě d ě v ě l o n a p o m e n ě t
n a c h ě d ě k r o u

n ě m e ť n ě r ě v ě r ě ě d ě n y

n e d ě n ě n o r o u d n ě o s t ě

          š l e n ě j e ť o b j e t ě

n ě c ě h z v e d ě c ě y

o e z v ě d ě k u d ě ?

N e ě n ě v a p o m ě n ě t

n e ě n ě n ě !

K r d ě s ě n ě v ě d ě t ě v a p o m e n ě

t o j e j e n k r o v ě ě p a m p a

a n o s e k t ě ě

n e ť o ť

          m ě l ě j a t e b y l y

n e b y l o ť ě s u !

N a d ě š ě d ě n ě n a p o m e n ě t

n a p r o b ě z ě n ě r u n ě ě c h l a d ě n

v n ě ě ě o e u k l ě d ě ě j e

n a r o d ě t ě š ě n o u ě ě h t ě ě .

~ ~ ~ ~ ~

U g o n s o n d y :

J A N S C O T U S E R I U G E N A

Jan Scotus Eriugena /nar. v Iraku okolo r.810, zemřel kol.r.877/, působící od čtyřicátých let IX.století ve Francii za dvoře Karla Holého, není rozhodně typickým či charakteristickým zjeven karolinské renesance. Naspak se o nás říká, že ční jako osamocený genius nad svými současníky a ukazuje na století dopředu. Je to nepochybně pravda, nespomeneme-li přitom na jednu věc - a to, že si kladl cíle stejné jako jeho současníci: vytvořit správné Písmo svaté a nic víc. Za tím účelem však vybudoval filosofický systém, jaký až do XI.století nemá obdoby a planý byl pochopen až ve století XIII. Bezprostředně násled Eriugena bez lák a následovníků, ale jeho vliv se projevil později, v heretických kruzích, /v skutečného panteisty Amalrika z Bene na přelomu XII. a XIII.stol. a prostřednictvím Amalrikánů i u Valdenských a jimi inspirovaných sekt vrcholného a pozdního středověku./

Bylo by nesprávné vyobírat si z Eriugeny jen co se nám dnes líbí - to platí ostatně pro celou středověkou filosofii - musíme se snažit pochopit jeho systém asi tak, jak jej chápal on sám. To však na druhé straně znamená, že ho budeme uniformovat do katolicismu tam, kde ho přerůstá, jak to dělá Gilson, který by udělal tomistického katolíka třeba i z Mohameda.

U Eriugeny můžeme - jako u prvního středověkého filosofa - rozlišovat vývojové etapy. Jsou tři. První je nám známa z jeho spisu proti Gottschalkovi /k němuž se těs brzo dostaneme/ o predestinaci, k jehož napsání byl vyzván Hinkarem z Rheims. V tomto spise ještě není ani náznak jeho budoucích koncepcí. Odsuzuje jen tzv. dvojitou predestinaci, k níž se podle vzoru Augustinova Gottschalk hlásil, a tvrdí, že je jen jediná, a to k dobrému. Z důvodů spíše osobních povstali tehdy někteří jeho nejbližší dvorní přátelé proti němu /Prudentius, biskup v Troyes; diakon Florus z Lyonu/ a Eriugena byl dvakrát církevně souzen a odsouzen /ne dost regulárně/, což mu vyneslo pověst heretika.

Druhá vývojová etapa je dána jeho hlavními spisy "O rozdělení přírody".

Třetí je zachycena v jeho komentáři k Boethiovým "Opuscula sacra", kde svoje odvážné myšlenky o rozdělení přírody už opět neuvádí.

Kromě uvedených spisů patří k jeho dílu zejména překlad, který měl pro středověk význam přinejmenším objevitelský a trvalý. Překládal Maxima Vyznavače, Řehoře z Nyssy a zejména Pseudo-Dionýsia Areopagitu. Areopagitika byla poprvé jako vzácný dar poslána papežem franskému dvoru už r. 760, ale tehdy nebylo, kdo je učil předst. Podruhé byzantským císařem r.827; tehdy byl překlad uložen mnišům v St.Denis, kteří pojali podivnou představu, že se jedná o spisy zakladatele jejich kláštera, sv.Divila. To nennírně zvýšilo úctu k textu, ale o překladu nic nevíme. V šedesátých letech byl novým překladem pověřen Eriugena /dokončil ho před r.869/ a překlad - spolu s dílem Maxima Vyznavače, jenž komentoval některé temná, resp. příliš neoplatonská místa církevně únosným způsobem - se stal pro něho inspirací k jeho monumentálnímu dílu. /Ještě jen k překladu: na Eriugenovu nepochybně dobrou znalost řečtiny je překlad špatný: s převládající úcty je překládán s otrockou doslovností a jen ještě více satezuje již dostatek temný obsah díla.

byl to však překlad, kterého používal celý středověk a byl opěrným textem středověkých vysvětlitelů-mystiků/.

Mezi se pustíme do vlastního rozboru hlavního Kringena díla, potěšujeme si jím ještě několikrát. Dílo je psáno formou dialogu, v němž jak je učiteli relativně rovnocenný partnerem. Při výstavbě argumentace využívá Kringena všude aristotelskou syllogistiku. Slednost v tomto bodě byla novou. Celková atmosféra díla je však samozřejmě platonická, resp. neoplatónská. /Kringena není snít spisy neoplatónické přímě - jen v Paříži existovaly v jeho době už tři významné školy s knižními fondy a okolo Paříže byla ještě další centra vzdělanosti./ Účelem díla bylo poslat výklad Bible. Systém se měl ve všem vždy shodovat se Zjevením. Filosofie měla být rovnocennou partnerkou teologie, ale ve výsledné podobě převládá filosofické nad teologické, rozum nad vírou. Nezvrátitelnou autoritou je tu jen Písmo - Otcevé /do té doby otrocky citováni jako nevyvratné autority/ se mohou slyšet a náš rozum je mále korigovat. Tedy v podstatě alchymistický optimismus o integrovanosti všeho vědní a filosofie do křesťanského světobrazu. /Kringenovo dílo tím, že chtěl komentovat vše důležité z Písma, je svého druhu dílem encyklopedickým./ Podle Kringena existuje mezi biblickým zjevením a logickým rozumem naprostá shoda. To se pochopitelně dalo dokázat jen ústupky na obou stranách. Kringena jednak často hovoří o tajemství, které je nám nepoznateľné, tam, kde je s rozumem v konfliktu oproti Písmu; na druhé straně si dopřává největší volnosti v symbolickém a alegorickém výkladu Písma, což odhazuje tím, že Písmo má nekonečný smysl. //O této otázkě jsme psali podrobně v předcházejícím svazku//. I při těchto ústupech na obou stranách se potvrzuje u Kringena opět jen to, co poznali už křesťanští filosofové před ním a co poznají všichni i po něm, že žádný filosofický systém s biblickou světí neklesá - nekongruuje a nemůže kongruovat. Bylo by potřeba velmi moderního a bezpředsudčného přístupu, aby bylo možné uvážovat o dosažení kongruence filosofie a křesťanského Zjevení. Kringena byl však neposlybný jedním z prvních /první byl Krigenés/, kteří se o takový přístup pokusili.

Kringena začíná svůj spis tím, že všechno to, co je, i to, co není, je dokresleno přírodou /natura, fysis/. Její struktura je čtverá:

- Na první je to příroda, která tvoří jsouc nestvořená.
- Na druhé je to příroda, která tvoří jsouc stvořená.
- Na třetí je to příroda, která netvoří jsouc stvořená.
- Na čtvrté je to příroda, která ani netvoří ani není stvořená.

Jen povrchní pohled může vidět tuto čtverou strukturu přírody jako časovou následnost. Ve skutečnosti, zcela v duchu neoplatonismu, /a rozhodně už méně v duchu křesťanské vírouky/, je to jedna a táž božská a bezprostorová skutečnost, jež je jen našimi smysly vnímaná časově a prostorově. Nemá to tedy hegelovský či gnostický koloběh, či jednou proběhnutý kruhový běh. První a čtvrtý moment jsou jednoduše charakterizovány jako Bůh, ale tento Bůh je vším, tedy i oběma středními momenty. Přitom ovšem Kringena zdůrazňuje, že dialektika, která je podkladem celého schématu, není jen pojmová, ale objektivní /de di. nař. IV, 4/. Je to objektivní dialektická struktura božství, více než není nic. Kde začínají smyslní autoři hovořit o Kringenovi jako o panteistovi. Nic mu nebylo vzdálenější! Možno slyšet nanejvýš o panteistických názorech; rozhodně ne o panteistických rysech, tím méně o panteistické intenci v Kringenově díle. Kringena je striktní monista, ale to přece neznamená, že už je někdo panteista! Má-li jeho božství dialektickou a objektivní strukturu, je-li vším a nic není více než, nepřestává proto ještě být i samo sobě transcendentní! Všechno stvořené /tedy oba střední momenty/ sice vstupuje do božství, v něm se rozpívá, ale nikoli naopak, že by se Bůh rozpíval ve stvoření a stvořeném.

Je to zajisté jasná distinkce, tak jasná, že vždy dělala potíže i vlastním novoplatonikům, ale není možné ji přehlédnout. I když Eriugena víckrát sluší o tom, že Bůh a stvoření jedno jsou, nepřestává ani na chvíli myslet jako přesvědčený a upřímný křesťan, který jen chce ukázat, že ve světě není nic, co by nebylo od Boha, že není žádná druhá ontologická substance. Bůh je jednota v mnohosti - není nic, co by bylo mimo Boha - ale to je jen ontologický monismus, nikoli panteismus.

Eriugena postupně probírá všechny čtyři momenty ontologické struktury božství. Ve svém momentu "příroda tvořící, ale nestvořená", je chápat Boha v jeho nerozčleněnosti. V tomto stavu je Bůh vším, ale i ničím. Je nadjsoucnes, ale je i "nihil omnium" /nic všeho/. Nelze ho vyjádřit pozitivními výroky, je možné se přiblížit jeho podstatě jen cestou negativní teologie /to přejímá Eriugena od Areopagity/. Bůh je tak vzdálen našim pojmům, že můžeme vyslovit jen to, čím není: není ani bytím, ani dobrem, ani životem, ani vědomím atd. Eriugena jde však s neočekávanou odvážností ještě dále: Bůh ve svém momentu nerozčleněnosti ani sám neví, čím je, ba dokonce, pokud nesažne tvořit, ani sám není! To jsou myšlenky dalekosáhlé přesahující IX. stol. A Eriugena to současně nikak neulehčil tím, že říká, že je to Bůh-Otec křesťanská trojice.

Způsobem božského nadbytí je však právě tvoření. Tedy nebylo ani tvoření bez Boha ani Boha bez tvoření. Toto tvoření, jak znovu opakujeme, je ovšem záležitost vnitřní objektivně dialektické struktury božství, není to záležitost našeho času a prostoru a proto je věčná /srov. novoplatonismus/. Od věčnosti do věčnosti tvoří Bůh sám sebe tím, že tvoří "svět", zástáváje přitom neměnným /v této neměnnosti tkví jeho transcendence vůči světu a tím i vůči sobě samému/. Eriugena tu ovšem narazil na logické úskalí, které se mu nepodařilo rozumově překonat a tak se dovolává svědectví Písma. I to je doklad, že nebyl, a vůbec nechtěl být, panteistou. Panteista by si to učinil podstatně jednodušší.

Sebevytváření Boha přivádí nás k druhému momentu jeho struktury. Je to "příroda tvořící a stvořená", Logos, Bůh Syn. V něm jsou obsaženy tzv. prapřírodní příčiny /causae primordiales/ v podstatě varianty platonských ideí. V tomto strukturálním momentu božství začíná jeho teofanie /sjevoování se Boha/. Vsato do důsledku, vše, co je, je Boží teofanií a to v úplnosti. To je jistě těsně blíž k panteismu, ale neméně blíž i mystice a to mystice evropské tak i indické. Eriugena vykládá svůj monismus správně, i když se pohybuje na ostří břitvy. Je tu však do značné míry tlenu tradiční křesťanskou naukou a tak se snaží vyslovit distanci mezi úhrnem prapřírodních příčin a Logem - Bohem Synem, který by měl být ještě i v tomto úhrnu nadřazen. Dopracovat tuto otázku logicky bylo ovšem nad jeho síly, jak by to bylo nad síly každého filosofa, který by rovnou nepsal vše jen na pravdu Písma a tím filosofii opustil. Eriugena se statečně drží, ale nevydrží. "yn se mu nemůže rozplynout v úhrnu prapříčin, to by bylo teologicky neúnosné.

Třetí strukturální moment božství je "příroda netvořící, leč stvořená" a to teprve je tento náš svět. Silou, která převádí obecné prapřírodní příčiny k realizaci v konkrétních jevech /postupuje se tu ovšem přísně hierarchicky od obecnějších k jednotlivějších/ je třetí božská osoba - Duch svatý. Tím je zapracován do systému /a to nejen originálně, ale i vtipně/ a Eriugena má od něho nadále pokoj. Co však na tomto stupni vystupuje do popředí jako "největší problém po Bohu" /jak praví v dialogu Bůh/, je hmota. Nemůže ovšem být oddělená od Boha, ba přímo výslovně z Boha, neboť mimo Boha není nic a vše, co je stvořeno, tvoří Bůh sám ze sebe /tvoře tak i sebe sama, jak jsme již uvedli/. Hmota je tedy z onoho ničeho, čím je Bůh ve svém prvním momentu a je teoreticky v rovině prapřírodních příčin, i když se Eriugenovi objevuje až zde a to dokonce až po andělech, kteří jsou v "přírodě netvořící, leč stvořená" hierarchicky na prvním místě a s hmotou ovšem nemají vůbec nic společného. Jsou z ničeho, je hmota ja-

ko taková víc než cokoli jiného ničím - je vlastně nemožná./To je starý hásek (zase všeho platonismu, ale Briugena se tu opírá především o vzor Sokrata z Myssy, o něhož jsme pojednali na své místo/. Hmota není vnitřněně smysly, je poznatelná jen rozumem, je bez jakýchkoli vlastností a proto může všechny přijímat. Kým vlastnosti smys jsou ovšem zcela nemožné, pouze ideální, přesto ve spojení s nemožným smyslem vytvářejí smyslové objekty. Tato immaterialistická koncepce hmoty a světa s ní povstaložně uskočuje posléze Briugenu vyvrátit "návrat všech věcí v Boha", kterým je charakterizován čtvrtý moment božství.

Pro Briugena je však na tomto třetím stupni sebeznalosti, resp. sebestrukturování Boha, nejdůležitější otázkou člověka. Ten je korunou a závěrem všeho stvoření. Za kvůli němu všec sám tento svět stvořil. Člověk ovšem byl původně stvořen nemožný /a bezpohyblivý/, v jednotě duše a těla. Leč "aférisma upadl do hmoty", duše mu vytvořila tělo, obraz obrazu /obraz duše, které je obrazem Boha/ a tímto tělem duše vládnou. Člověk byl stvořen jako svobodný, jinak by pro Boha neměl cenu, ale své svobody zneužil a proto je třeba jeho spasení. Ale ovšem není od Boha, je to jen produkt odvrácení svobodné vůle od dobra, od Boha. Ještěže je např. říj se někde mimo nás, ale přitom, dříve nás od něj jen rozličnost našeho života od života v říji. /Říjce tedy není nějaké "geografické" místo či ontologické roviny bytí, ale stav - což je jedna z indických snájkách myšlenek Briugena-ových/. Sám samozřejmě nepředstímal upadnutí do hříchu a ztracení, předstímal jen dobro. Ale co je nejdůležitější - dosažení 5. momentu sebestrukturace božství implikuje přímo jako přírodní /resp. přirozenou/ zákonitost "návrat" všeho stvoření.

Co je obsahem čtvrtého momentu božství v podobě "přírody, která netvoří a není stvořena". Kde je božství opět narozdílné v jednom, všechny věci se stávají "opět přes rod a druh k prapůvodním příčinám a od nich v narozdílné božství, které jsme měli "na počátku". A tento návrat způsobuje sám prostřednictvím Krista, v němž všechno stvoření se obrací a navrácí ke svému počátku. To je vykupitelská díla Kristova /na tomto místě neopomene Briugena obšírně pojednat o úloze církve/. Ale co je důležité, je že se návratu účastvají všechny věci stvořené sice v jednotě Boží, ale nemišeny, nematerialní, ale přece s ideální tělesností smysly vnímátnou. Poslední soud, podobně jako výše uvedený říj, je stav duše a nikoli historická událost. Celý návrat se udál už vykřížením Kristovým a jeho vystoupením na nebesa, jen pro naše tělesné smysly ještě existuje tento prostoročasový svět - a bude ovšem existovat tak dlouho, pokud budeme lidé hříšní. Ve skutečnosti může filosof a křesťan poznávat stav sjednocení s Bohem již teď. /Stupně, po nichž se kráčí k dokonalému sjednocení s Bohem, jsou produktem Briugenových teologických úvah a netěch se jimi podrobně nabývat. Na důležité považují jen zdůraznit, že Briugena není místo pro extázi, alespoň ne v tom významu a v té podobě, jak ji má neoplatonismus a Irenaeus. Sjednocení s Bohem je záležitostí objektivní./

Jak vidíme, Briugena chtěla zachovat katolickou pravověrnost - a to zcela upřímně a s hlubokého přesvědčení - se křesťanem. Může se to ale nekompromisně. Je třeba říci, že geniální Briugenův pokus by byl býval leditelný teprve na půdě německé klasické filosofie - apod. - na půdě subjektivního idealismu - o tisíc let později. V 19. stol. neměl Briugena prostředky, jak vyvrátit, že to, co popisuje, není proces v duši /i když to opakovaně zdůrazňuje/, ale ontologická struktura skutečnosti, nad to vidění prizmatem našeho vědomí, nebať z hlediska božského subjektu - ontologické reality - to ovšem vypadá všechno jinak. To, že naše vědomí celou skutečnost dokáže skrz lit, či byl Briugena vědom. Věděl, že "začátek" i "konec" "procesu" od přírody tvořící a nestvořené" až po "přírodu netvořící a nestvo-

ženou" je pro naše vědomí jen zatemněné dědičné hříščen. Není proto divu, že když pro vyjádření takto jemných nuancí na chyběl pojmový aparát, vysnivaly mnohé jeho výroky paradoxně, tj. konkrétně panteisticky. Sám však nebyl ani jedinkrát na pochybách, že vidí skutečnost správně: monisticky, teisticky, křesťansky.

Kriegenova myslitelská odvaha a výkon byly veliké, ale přesto není Kriegenova škola otce středověké filosofie, jejíž vznik proběhl úplně jinak a jeho systém nepotřeboval, ani se nevyužil. Kriegenova jakoby patřil spíše ještě do patristiky a byl západním Římcem než prvním velkým filosofem středověku. V jeho veledile jsou obsaženy všechny otázky filosofie - a není tak otázkou univerzální. Je a má hluboký průhled přírody a jeho výroky náněslosti převyšují Mistra Eckeharta - např.: "Jak máš božskou přirozenost vědět, čím je, když přece je nicím"/de div.nad. II, 28/- ale tyto výroky a máho mají dialektický, nikoli mystický smysl. Není možné v naší stručné knize citovat vše, co by se nám líbilo. Stručně a smysl jeho filosofie jsme vyloučili dostatečně. Co se jeho vlastní osoby týče, mái nás s dějinami monarchie vlády Karla Holého, jeho příznivce a mecenáše, a šádné správy o jeho dalších osudech a karti nejsou dostatečně věrohodné.

vůltek z díla Egona BONDYHO:

"Rozmýšlky k dějinám filosofie", V. 2.

"Přiznám, že vidět počinás výsmach těchto věcí,
není to země, ani Amerika, ješ jsou tak veliké,
jsou to Já, jenž jsem veliký, nebo jenž bude veliký....
a vespod jsou všechna individua.

Přiznám, že i ve mně není nic dobrého, co by si
nevěděl individuál
Celá nauka vesmíru směřuje neomylně k jedinému individua-
litě

- totiž k Tobě"

"Stébla trávy"

"O, moh' bych pěti o tobě věci tak velkolepé a slavné!
Tys nevěděl, co jsi, spal jsi v sobě po celý svůj život.
Pomůcky, to nejsi ty,
pod nimi a v nich vidím tě se tajit.
Ať jsi mileliv, podrž svoje vlastnictví"

"T o b ě"

W A L T   W H I T M A N

"Pravím, že noví člověk je zvíře, které používá tělesného rozumu
a vůle. Ale vnitřní člověk není zvíře, nýbrž je pravým obrazem
Božího".

Theophrastus PARACELSUS

/ 1493 - 1541 /

N A M A Č A K A N A :

V Ě D A D E C H U

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

V a l k ý p s y c h i c k ý d e c h j o g i n á

Toto cvičení vychází právě z rytmického dýchání, což v myšlenkové obrazy. Toto cvičení naplní celé těstojí proudu.

- 1/ Ulehčte v dokonale pohodlí a úplně relaxovanými šky a svaly.
- 2/ Vyčkejte rytmy, až jste zaznamenali v dokonale rytmu.
- 3/ Pak vdechujte a vydechujte, vydechující vytvářejte v mysli představu jako by váš dech byl vstřikován kostmi nosu a zjišťován skrz ně. Po té skrz kosti rukou, pak temenem hlavy, mozkem pohlavní, pak jakoby putoval vzhůru a dolů podél páteře, pak jakoby dech byl vdechován a vydechován všemi póry kůže a celá tělo bylo promáknuto proudem. Pak dýchající stále rytmicky vyčkejte proud pravy k sední hlavě životního střediska po sobě, uvažující myšlenkové představy:

- a/ k šel a přední části hlavy
- b/ k tělu a zhlaví
- c/ ke spodní části
- d/ k sluneční pleteni
- e/ k spodní části páteře
- f/ ke krajnímu paprsků
- g/ ke krajnímu pohlavní.

Konečně prouduje panický proudem tělo několikrát ses a tes od hlavy k chodidla. Uvažujte čistě dechem.

V ě d o m o s t d u š e

Pravě Já není ani tělo ani mysl Slověna. Jáji jest jeho nižší já. Pravě Já se projevuje individualitou. Je nezávislé na těle, které obývá, i na mysli, již používá jako nástroje. Pravě Já je kapkou z božského oceánu a to je věčná, nezničitelná. Nemůže zaniknout ani být zničena, až s tělem stane se cokoliv.

Je duší. Ty jsi Já a tělo jen tvoji přechodnou částí, kterou jednou se odvrhneš. Může své schopnosti vyvinout tak, že si uvědomí svou nezávislost na těle.

Uvěď své tělo v lehkou opočinu polohu. Vyčkej rytmicky a přeměň se skutečně Já. Mysli o sobě jako o bytosti od těla oddělené, která v těle pouze bydlí a je schopna je opustit podle své vůle. Ty jsi dech a tělo je slupka. Tělo je pro tebe jen nástrojem. Během rozjímavé započít na tělo, povíň ho v myšlenkách a budeš cítit, že jsi mimo tělo, že někdy se můžeš vrátit až ukončíš cvičení. Tato rozjímavá dají Slověnu pocit skutečnosti ducha a zdání nezávislosti na těle. Zůstává se i pocit neustálosti. Nemůže však tělem pohrdati, neboť je chráněn duchem.

U n i v e r s á l n í v ě d o m o s t

Duch Slověna je kapkou z oceánu Ducha. Jen zdánlivě se něj oddělenou. Jak se Slověna duchovně rozvíjí, uvědomuje si živěji tento vztah ke kosmickému Duchu, v š e v ě d o m o s t. Časem s ním splyvá, ale pak zas tento pocit spojení strádá.

jajich jezdcom; pak tito koně, aniž se unaví, budou lehoučci jako orli na letu...."

Prof. Margalioth, ostatně pravověrný žid, autorita v oblasti studií kabaly, měl spochybnit na to, že jde o středověký kabalistický text, avšak nemohl vysvětlit souvislosti mezi kabalou a destiny. Po konzultaci s jistými orientalisty dospěl k názoru, že jde o text o mnoho starší, pravděpodobně z 3. století. Větral dále. K jeho nemožné čtivu nakel v v orientalistické sbírce oxfordské univerzity první stránka této knihy, na které pergamenu a s tímž rukopisem. Bylo tam napsáno: "Toto je kniha s řady knih tajemství, které sdělil anděl Izrael v létě svého příchodu před aranom, Noemovi, synu Lamechovi, synu Matušalechovi, synu Chamovi, synovi Jerechovi, synu Schallielovi; synovi Kennanovi, synu Enochovi; synovi Šetovi synu Adamu".

Prof. Margalioth vypátral, že tyto pergamény pocházejí z prastaré synagogy ve městě u Sínixy, kde je před šedesáti lety skupina turistů koupila od kustosů za směšnou cenu. Turisté prodali pergamény po částech dále - do Jeruzaléma, Cambridge, Oxfordu a Petrohradu. Prof. Margalioth se tedy vydal do Leningradu, kde mu bylo dovoleno pobídit mikrofilmy 254 hebrejských textů. Shodl text prvního listu leningradské části Knihy tajemství jej přetvářel. Šel šakto: "Chceš-li v srdci nájemné ženy probudit lásku z nobě anebo chceš-li, aby ti bohatá žena byla po vůli, vezmi dva měšceš podnosy a vepiš ježena aněšle".

Přišli prof. Margalioth většinu textů Knihy tajemství pohromadě do mu zaslalo, našel v latinštině překladě knihy v Lipsku a v Jewish Theological Society v New Yorku, v pozdější hebrejské verzi knihy přeložené z latiny. Tak se mu podařilo sestavit pratext tohoto světoznámého díla, a náhle byl patrný vliv řecko-egyptské magie a filosoficko-magického kmúti Gnosia /1-stol./ jenž zakládan byla sy solika šialie a archaisické představy převzaté z kouzelnických knih. Šejde však o pouhý překlad těchto učení do hebrejštiny, neboť sloh knihy je převodně hebrejský, odpovídající slohu počtů naší doby a kromě toho páje naber sláva jediným slovem, který trní v sedmém nebi, oklopen šifíci aněšle a pamaže ve spravedlnosti a milosti, neviditelné lidskému zraku - neboť, kdo by ho spatřil, propadl by šarči.

Jenže kniha popisuje dopodrobna "vzestání spodních šesti nebes", odění tělnéšské epochy knihy odšiteli, oměšili ji za kacišskou a zakisali její šetou. Kniha se stala ilegální, byla však tajně opisevána znalci hebrejštiny a kelportovana, neboť jejich šájem upoutala jednak svým okultním obsahem, jednak škvělna slohem. Šabini vyprávěli takie otvěšny boj, jelikož obcházela sebo dokonce porušovala vřelovně zášny Šóry.

Konec r. 1904 přednášel prof. Margalioth o svých objevech mj. i na akademii pro židovskou vědu v New Yorku. Jeho výklady vyvolali v odborných kruzích již tehdy souzenci. Vrhlištil v této přednášce: "Kdoš pokročili v hodnocení švaté Šóry dšes už tak daleko, že mají nutno šakovouto publikaci veřejnosti satajovat. To, co je pro badatele cenným materiálem osvětlující šapitolu šakalenou do temna historie, máš být pro vadšianšce šteněšle šibavmoš šetou".

Dr. Rudolf ILIJA

/Šana b'Šana/

!!!

ne vřador tomu - trošá je moja duša
dšes pretrpěš je moje rešenie
šárvená je celkom moje šile
i keď nebola krvaví moja ruka
šada, šada ai od obšákov
šada, prešada od iek píšiem...

JAKOB BEN ELIEZER
/Ulac-Ginsberg/

architekt

H O S T R O M O :

Město nám hnilo za zády

Město nám hnilo za zády

jen v nose
a v uších
a v očích

že bylo stále ještě plno

Slisnice se souvetovaly ochranného slisu

a ruka se nepravdělně závilala a
klecala

Všechno bylo po tisíci nový

byla špina z cesty
oproti špině města
dobrá špina

řáky slunce
bylo špině jiný

Fak nějaký kárko

a město

už bylo

jen nejasná vzpomínka
že je tam se vrátit

H o r a S m r t a ...

/ bolší litanie /

Nic nebylo snadný:

ani nežit ani
žít

ve všem byla touha

a potřeba síly

ale on

už touha ani sílu
neměl

Byly to hory

a v nich klid
a věčnost
postoje kamení
učené slunce

Hory ...

Četl snít

a my se probouzeli

slunce vyšlo tak rychle

že se louka zapotila a

i my

zůstali chvíli stát

i nad námi stráž

i pod námi stráž

a všude

políčka a

seno a

seníky

Čas zrušen

Láska nepochopena

...a ani já mu nepomohl

že studen v očích

byl jsem s ním

když pouštěl

plyn

podával jsem mu sirku

ale

on se jen usmál

Místnost se naplnila syčenia

Teprve když jsme našli zaji

kteou včera

přeseknul sekáč za večerní

rosy

teprve pak jsme se podívali kolem:

všude hory a lesy a louky

pod námi městečko

a v dálce

naše

Hora

a já

jen

stál

...ale člověk nic nepochopí

dokud peklo v něj nevstoupí

a ničemu neuvěří

dokud...

bylo mi bídně

jako nikdy

ale neměl jsem sílu

dát

sílu

jemu

ano: vyrazili jsme

my blázni

my lidé

k ní

k Hoře

... ještě jsme se cestou mohli divit

podivným sklepům u hřbitova

ještě jsme se mohli zdravít s lidma

v polích

a kousek se sváť

s koňma

ještě jsme si povídali a všechno

ještě bylo daleko

nešli jsem sílu

sbavit ho

toho pitomého pocitu

marnosti

: do prahu avlečený

v potu

prachu a

radosti

se sluncem v oku

šli jsme a

den

se

nachyloval

Moje slova

byla

jen

přesvědčivý vyhlásek

zatímco jsem

v hlavě

hlodala nemoc

- krutá

protože

bojovat

s ní

se nedá

... usmíval se

a hora byla stále

ve stejné dálce

jen jako by se zvětšila

poprvé

rostla a tehdy

jsem začal vzpomínat

na naše město

tehdy poprvé

jsem mluvil víc

než bylo třeba

tehdy jsem začal tušit

že uvěříme

a pochopíme

...jed vstoupil do jeho domovu

upocený slunce

si přetáhlo přes hlavu arak

a někdo řekl:

pokojme Ji

Vyšel z místnosti

a na místě kde ležel

zůstala stočená vzpomínka

na jeho

nemoc

člověk máš pokořit jen sebe

/Kamery se ani neusmály

les als možná trochu politoval

ještě dlužno bylo slyšet

jak žijí:

Hora je jenom hora

ale.../

Slovo chybi

Sila je sbytečná

Ale:

šit

se

musí

strach

touha

a síla

podat ruku

bezmocnost

lásku

a naději

A pak byl každý sám

sám s dechem

kteřej chybi

sám se silama který

sátaly v údolí

sám se sebou ale

bez sebe protože

s horou

pot se potil

a nohy znaly každý kámen

jiným

a člověk věděl

- Hora vstupila do hlavy -

že až se budou činy sčítat

pokora bude plus

ale pokoření nima

V labyrintu strachu

bylo ještě dost

mista

pro

beznadějnou lásku

Hora je věčná

s beznaděje

pro tihu

Člověk je sarteinaj

pro
odmitnutí

sebelitosti

...možná právě proto

si pod vrcholkem sedli

najednou bylo úplně jedno

jestli půjdou dál

nebo zpátky

dívali se ale nevíšili nic protože

viděli všechno

Nemoc je krutá

bojovat

s ní

znamena zabit

sebe

Nemoc je kurva

umožňovala všechno poznat

/možná právě proto sem přijeli

Roždělili si chleba

a kus sehra

- to člověk teprv pozná chuť -

a napili se se studinky
- voda byla lepší jak víno:

voněla /
všechna vědět /šlovka
pochozí
teprve s kádlicí
v ústí...
ale
směšňovala
šit

...Proto jsou hory
- vědět a
nešit

je krutější než sama nemoc
...i než smrt

Kámen siluje sám sebe
a hora je tedy věčná
studánka
dá každému

šlouho bojuje:
rukou proti nohě
šavlem proti krutosti
toulou
proti nemoci
proti sobě..

Vzduch se třese
před bouřkou
a najednou je prudce jasno

ale plyn už sytí
nemocnosti jsou sešteny
/stráciš se aby ses našel/
nemí už proš ani proto
/ mlčíš aby ses uslyšel/

Pak je ti dobře
plyn přestupuje tělo člověka
nemoc je poražena
ale on v nás

nekonečně
bude
umírat

a já tu stojím
a nezbyvá už se mě ani kousek hadru k poplívání
padám do tey
ale tma mi připomíná
jeho smek

sedím
jsem už jen nádeha plná smutku
chtěl bych na sebe vzít
všechny nemoci světa

ale víš že báseň je jen
malá
nekonečně trpí
pravda

večer přihodíš do kotlíku kostku cukru
kterou sis schovával až ti bude nejhůř
Cesta k životu je stále ještě před tebou.....
"Je sady bulle přeto"

to písemnost se ke mně dostala zajímavým způsobem: k jednomu děvče-
ti z Brna přiskočil jednoho pátečního odpoledne na malém venkovském
madráči nesnášlivý čunárík se slovy "Chceš si něco přečíst?" a vrazil jí
do ruky tento text. Z Brna to putovalo do Prahy, z Prahy do Karviné,
z Karviné ke mně. Čili, kdo to napsal nevím. Proč - také ne. Ale je-
ližež se mi to zdá zajímavé, ptám se vás: Chcete si to také přečíst?

~~~~~T É F É S~~~~~

Všichni jsme nesli jakýsi oltář. Nahá těla svíci se svíjela pod nákle
zem ohň, které se zahryzávaly do jejich sliské poddažnosti. Na rážo-
vých podrápaných prknech ležela zapáchající mrtvá těla svatých, jejichž
vrásky byly konzervovány v posvátných monstrancích anebo po 5 kg při-
lávány do nostalgických karbanátů, které za vyžebrou almužnu mo-
žno dostat na každé avenue nebo alepé uličce. Roztrhané zrezivělé ple-
chy na spodku oltáře byly tak ostré, že se o ně co chvíli někdo řízla.
Krev nepřestávala téci z podebraných šlutých ran, obsypaných
nejmy much s červenými bříšky. Rána bobtnala, svářovala se, rojila
se, začalo v ní hníst něco, co se svatým nelíbilo, něco, čeho se bá-
li. Aby krev aspoň tolik netekla, octávali postiženým dva muži v dy-
mových maskách rány ocelovými řetězy a odtahovali je jinam, aby na nás
nepřesobili, aby nás nenakazili.

Z oltáře vystupoval kouř a pára, nikdo nikdy tedy oltář vlastně ne-
viděl; hrozný smrad vycházel z jeho útrob, i mrtví svatí se obraceli
během neklidně na svých prknech, nemohouce pach vydržet. Odkudsi z
hloubi oltáře vyčuňovalo množství železných tyčí, které byly tím jedi-
ným, čeho se mohli všichni na oltáři dotknout, byly jediným, za co se
mohl oltář nést - a to bylo povinností, cílem, smyslem. Tyče byly na vol-
ných koncích zakončeny ohromnými žiletkami, které všichni na vymyde-
ných dlaních /bylo povinností dlaně k tomuto účelu zvláště si čistit/
vrpírali nad hlavou. Ostří žiletky se záležovalo do masa stále prud-
čeji - tu a tam byli již lidé bez prstů, s vředovými opuchlinami. Ti-
to hrdinové skákali po jedné noze, druhou měli pravoúhle přednoženou,
aby též mohli železnou tyč podírat.

Před očima svíjela se řada hesel, které svatí vymysleli a která se
po celou dobu všichni učili nazpaměť. Jakýsi orchestr hrál falešně
Pochoď svatých, bylo to krásné a dojemné - až příliš silné to bylo.
Jsme na vrcholu - pijeme Coca Colu, řvala hesla, orchestr spustil dru-
hou sloku pochodu a všichni šli dál, ohromné transparenty přes celou
ulici dávaly aspoň trochu stimu, slunce páliło, bylo horko - smrad,
transparenty, nová krev - ještě větší horko

Vozil jsem se na zvonkodráze, vedle mne sedělo asi tříleté děvčátko
zoufale lícalo nanuk, který se rozpíval v jeho teplých ručkách. Dole
na pokladny stála její babička a sbírala listy. Náhle dostalo děvčátko
strach, že vypadne a chytlo se mne za košili - vítr proti nám sílil -
jeho rozepnutá halenka lapala po vzduchu, nadýmala se - děvčátko se pš-
tě více natečilo - na prsou mělo ohromný vřed. Pak přinesly dvě jep-
tišky stařenu o berlích, namísto nohou dva dřevěné pahýly zakončené
gunovými kroužky. Jezdil jsem na zvonkodráze úplně sám. Točil jsem se
šílenou rychlostí. Odporná stařena byla všude kam jsem se podíval. Vi-
děl jsem ji na sedadle před sebou. Zdvihla pahýly do vzduchu a zatre-
pala jimi. Pak počala přilézat ke mně po tyčích mezi sedadly.

Jeptišky dole se držely za ruce. Volaly: Do toho, ty stará kurvo!
Náhle se stařena zastavila, jakoby nemohla dál, vyndala růženec, ho-
dila mi ho na krk...Bože, škrť, svírá, nemohu dýchat - stařena mi nese
vánoční stromek a trochu polévky - líje mi ji na krk - páli -pak mne
dívají do jakési škatule, slyším smích, zdá se, že vidím černé závoje-
me ti lidé nepatří ke mně, to zemřel ten doktor a pohřeb má až za půl
hodiny - to aby nezmožkali - teď se na mne dívají a ta paní, co je mi
možblíž, říká: Tak už mi odešel - já chci za ní; říká to jaksi klid-
ně a pořád se na mě dívá. Mne nechají u zdi - zahrabou-li mě vůbec -
lidé, kteří tak skoukli, se přece nezahrabávají. Vidím tuláka. Jde ke
mně. Citím, že na mě hází hlinu - otevírám oči - Ty nejsi ještě chvil-
ku...

Proč? - Píká - tě teda zakopávají. Nepohlédli mě, šetří časem, Píká. Pojd se mnou, podíváme se po tom hřbitově, Píká. Jdu s ním. Utekl mi za první pomník. Jdu kousek sám. Pálí mi nohy - nemohu dál - hledám tu soš - je pryč - nemohu spát. Josef Vodráška - ing. architekt, dr. - krásný pomník i s fotografií - byl špině bez vlasů, jsou tu ještě volná místa, bude to asi rodný hrobka - čerstvé květiny, uhřabaný písek - položím se tam, však mě zas odnesou ke zdi.....

Zvonková dráha a kapátko do nosu

Start na 200 m a znak, prsa, ruce, nohy

mozek 4 km

James Bond 007

Pálí kameno a lidského těla

pád poří

Polibek mrtvého ručníku

Poje mnou na napjatých pažích nese oltář krásná a divoká černovlasá dívka. Její nohy kreslí v parku Poslední večeri. Její úsměv je slastný jak pád z balkonu. Naše oči na sebe hledí obrácenými dalekohledy. Poneseme jen spolu ten oltář, Píká. Spolu? Neseme ho spolu. Víno v poslední večeri se mění v krev. Vždy jsem si myslel, že se dá opíjet jen vínem. Teď vidím, že jsem se mýlil. Upadla - oltář se divně nahnul, a svatí se křečovitě chytli prken, aby nevypadli. Bylo ticho, takové ticho, že bylo slyšet jak stárneme. Nemohu dál, řekla. Musíš, řekl jsem. Vzal jsem flétnu a zahrál písničku, kterou milovala. Zase vstala a šla. Neznám už žádné melodie. Jsem tu jen já a ona. Ale ona tu není. Leží obličejem v písku. Vlasy má až napaty - je to ohromný černý kouř, valící se z komína, ve kterém dohasíná oheň. Pojd ke mně. Pojd ke mně - Píká - už nemohu dál. Nepůjdu, Píká, půjdu tam tedy bez tebe. Nepůjdesš, budeš tu se mnou, musíš - sahá na mě. Neštačíš mi, řekl jsem. Podívej se na mě prsa. Podíval jsem se. Slunce se zhlédlo v těch horách, moře vyplavilo na břeh všechny kdys' potopené lodi - jen aby se mohlo podívat, všechna písmena Shakespeara Hamleta vyskočila a řadila se v jediné slovo - PRSA PRSA PRSA Tož stohem, řekl jsem. Neodpověděla. Její oči se proměnily v nový oceán - plavu sám s tím oltářem ku řeku.

Hraju se v hlině, hraju si na flétnu všechny ty melodie, opaluju se v zelené trávě. Právě na mě padl barevný dětský míč. Rozkřákal se o starý plech oltáře a splaskl. Utekl jsem. Pronásledují mě. Musím rychleji. Joť tě. Už mě mají. Jak to, že mě nechytí. Musím běžet ještě rychleji. Vadí oltář. Zakopu jej. Do zuly.

Rýčem

Papírovým

Kopu. Rafičky všech hodiniek se točí nadzvukovou rychlostí. Behnou se. Kopu pořád, celý život, ale teď musím rychleji, protože TO brzy přijde. Musí TO přijít. Kopu dál. Už dlouho. Za tu dobu

Viděl jsem

nehutné přehraď bez jediné kapky krve

jeptišku s poprsím Jane Mansfield tančit zahou

dělat zábradlí na rozhodně odhad skáče sebevrazi

manekýnku holit si nohy kuchyňským nožem kterým otec krájí

chléb jít hladového k přijímání jen aby se nažral - v zapadlém chrámu pak zpásilňoval sochu Madony - Domine, non sum

dignus jí šeptal

viděl jsem člověka koupat se v odpadkových koších

do kterých se hází staré plavky

listonoše roznášet kamení a ještěrky

viděl jsem plakat kámen, kterým jsem TI chtěl rozbit hlavu

sdechliny v odbarvených ručnicích které si svůj obraz

samy držely na hladké stěně počmárané čerstvým hajšlapířem

Slyšel jsem

X. symfonii vybrakávanou na všechny dlažební kostky od Říma do Prostějova

Pannu Marii při zvěstování - Aj já dívka Páně, píchla jsem

se o drát, Píkala Gabrielovi

modlit se Krista v zahrádě Getsemanské a jeho slzy stekat

do nočníku

Zpověď panny, která to umí i s kohoutkem od vodovodu
troubení guta které mě veze do raplhausu z jednoho paprsku
a dvou hrubých škořinách chyb
verše Sofokla u němých začátečníků kteří zatloukali mramoro-
vou rakev sradlavě poněkdy břežskou drahou
volat dvě hory které chtěly mléko od krávy jdoucí na porážku
protože jí bylo moc vidět ven
slyšel jsem otázku: Jaký má vliv striptýz šárovy na utašení
My Fair Lady v souvislosti na disharmonii číšníků

...Můžu už nic dál vidět, slyšet. A vlastně dělám to stále... Můžu jenom čekat... I to dojde. Aby přišlo nové. Nebo to nové přichází proto, aby se odešlo. Zajímalo by mě, co teda zůstane úplně na konec. - Jestli zůstane staré a nepřejde nové. Anebo zůstane nové a nepřejde staré. A nic nakonec nepřejde ani neodejde. NIC.

mil jsem vámí teplých mokrých hrud černé hlíny - přitiskl jsem se
ště více k ní, aby mne hřála - sáčala se drolit - ničil jsem ji vášní
ho těla

... cítil jsem, jak se do ní zaryvám - stále hlouběji a hlouběji -
... hřívavěji mi předávala své teplo. Ne, nerozloučil jsem se s nikým, ale
... místo ještě vedle nich sedávám - oni se se mnou baví.

stojím pevně - to ta země, ta tráva, ten vyšlapaný chodník - to vše
ke mně najednou zvedá, obilně roste - vidím metronom v rákosí,
oni si navzájem zneuctěné mešní roucho a žehná mi, cítím, jak padám
shodí to pořád - roztékám se v hroudách - vsažují mne - dávám se celý
stlou rudé palmy, pohřební služba splnila plán na 101 %, rostou rudé
palmy, Omnia mea mecum porto... Posranci! Leží na divaně a řve ...Vyká-
š ty palmy. Přinesu je Všemohoucímu v Den poslední a složím mu je k
nohám - Jestli nějaké má.

rukou aeternam. Requiem. Vcházejí do mé katedrály - pečlivě ustrojeni bosí, s ranci na zádech. Tě sedmdesátileté stažené se chvěje brachy dojetím - má ještě kufr. Kufr svých bohů a milenců. Jde nejspíš.

CC BY-SA

mušen za živé. To nepotřebuje ministrantů. Requiem aeternam, Domine..... Domine..... Requiem aeternam..... Requiem....

0

0A073